

Autor bestselleru *Dokonalý zabiják*

ZABIJÁKOVA HRA

Ward Larsen

ZABIJÁKOVA HRA

Ward Larsen

2017

Copyright © 2014 by Ward Larsen
Translation © 2017 by Dalibor Míček

Veškerá práva vyhrazena. Žádná část tohoto díla nesmí být reprodukována ani elektronicky přenášena či šířena bez předchozího písemného souhlasu majitele autorských práv.

Z anglického originálu ASSASSIN'S GAME,
vydaného nakladatelstvím A Forge Book, New York 2014,
přeložil Dalibor Míček
Odpovědná redaktorka: Karin Lednická
Jazyková redakce: Jiří Popiolek
Korektura: Iveta Muchová a Milena Nečadová
Sazba písmem Minion Pro: Rajka Marišinská a Dušan Žárský
Obálka: Rajka Marišinská
Vydání první
Vydalo nakladatelství DOMINO, Na Hradbách 3, Ostrava 1,
v říjnu 2017

ISBN 978-80-7498-243-9

Věnováno Bobovi a Pat Gussinovým

PODĚKOVÁNÍ

Můj nejpřímnější dík patří všem, kdo pomohli uvést tento příběh do života. Děkuji svému redaktorovi Bobu Gleasonovi za podporu a povzbuzení. Kellymu Quinnovi a všem v Tor/Forge – nikdo není lepší. V počátečních fázích mi podali pomocnou ruku Deb Stowellová a Kevin Kremer – vaše přispění bylo nezastupitelné. Jen těžko bych hledal pilnější a zasvěcenější agentku, než je Susan Gleasonová.

A konečně děkuji své rodině za mnohaletou trpělivost a podporu.

PROLOG

Od ukradeného osla nemůžete čekat zázraky.

Janiv Stein se blížil k hřebeni pahorku a díval se, jak se zvíře pomalu skládá k zemi. Potýkalo se s půldruhým metrákem zbraní, munice a trhavin a začaly se mu podlamovat nohy. A když chybělo posledních padesát metrů, udělalo to, co osli dělají, když dosáhnou hranice svých sil – sedlo si na zadek a ztuhlo, nehybné jako socha. Stein tahal za postroj, snažil se osla přimět ke kroku, ale zrovna tak mohl tahat za kmen vzrostlého dubu. Léta výcviku u izraelských zvláštních sil ho připravila na řadu nejrůznějších situací, ale zařadit do osnov osla odmítajícího poslušnost nikoho nenapadlo.

Nechal zvíře být a plahočil se k hřebeni, podrážky šoupa-ly po uvolněných kamenech a písku. Dal signál zvednutou paží a z temnoty se vynořili ostatní, tři zřetelné siluety ozářené půlměsícem vysoko na noční obloze. Paličatý osel byl jen poslední z řady problémů, které jejich misi postihly. Hned na počátku přistálo izraelské vojenské letadlo v Turkmenistánu s desetihodinovým zpožděním, způsobeným technickou závadou ne na jednom, ale hned dvou motorech. Kvůli zpoždění propásli slíbené dopravní prostředky – dva džípy, které

obstaral předsunutý tým a jimiž se měli přesunout z Ašchabadu k íránským hranicím. Proto byli nuceni vyjednat nákup staré otlučené dodávky od arménského prodejce ojetých motorových vozidel – další nedostatek výcvikových kurzů.

Pak přišla nejvážnější překážka: před třemi dny si jejich nejlepší odstřelovač zlomil kotník, když prozkoumával úsek silnice splavený vodou. Jedinou možností bylo odeslat ho v doprovodu zdravotníka zpátky k turkmenské hranici vzdálené sto šedesát kilometrů. Oddíl tak ztratil dva muže a třetinu palebné síly. I ostatní samozřejmě uměli dobře střílet – a také budou –, ale pečlivě nacvičený plán si vyžádal podstatné úpravy. Ztráta také znamenala, že zbylí čtyři museli nést mnohem těžší náklad. Proto ten ukradený osel. Nyní je od místa, kde pronikli do Íránu, dělilo pět dní a šest set padesát kilometrů a byli hodně unavení. Poslední tři noci šli pěšky, čtrnáctihodinové pochodové etapy proložené za denního světla odpočinkem v úkrytu mezi pískovcovými skalisky. Navzdory všem těžkostem však stáli blízko úspěchu.

Nehybný vzduch sladce voněl, a když už slunce přestalo spalovat zemi ohnivými paprsky, i poušť jim připadala snesitelná. Stein se připojil ke svému týmu. Dva muži na křídlech už čekali, předsunutá hlídka přišla jako poslední. Všichni měli na sobě tmavá roucha a sandály. Vousy pěstované několik měsíců měli dlouhé a neupravené. Jako skupina splynula čtveřice narušitelů s prostředím tak dobře, jak jen čtyři muži v této části světa mohli. Seskupili se do kroužku a Stein se jim pokoušel podívat do očí. Nepodařilo se mu to, protože všichni neustále tékali pohledem kolem sebe. Pozorní a připravení.

„Co teď?“ zeptal se zástupce velitele Dani, aniž spustil zrak z obzoru.

Stein se zadíval na světélkující displej navigace GPS. „Pořád nám zbývá pět kilometrů. Neexistuje šance, že bychom naložili veškeré vybavení a dostali se na místo před úsvitem.“

Stál pod hvězdnou oblohou bez jediného mráčku a odhadoval terén před sebou. Od vrcholu pahorku je dělilo padesát metrů a za ním se rozprostíralo dno vyschlého jezera, tvrdé a hladké jako kulečnickový stůl, které vystřídalo kamenité vyvýšeniny a neposkytne jim téměř žádné krytí.

„Tak jdeme,“ plácl Stein Daniho hřbetem ruky do neprůstředné vesty. „Možná to uvidíme.“

Velitel vedl svého zástupce k hřebeni. Zbylí dva vojáci zůstali bez protestů u výstroje. Písečný pahorek, který byl nad síly ukradeného osla, představoval nejvyšší terénní bod široko daleko, a jak se oba komandos blížili k jeho vrcholku, přikrčili se, aby je nepřítel nespatriil. Předávali si dalekohled pro noční vidění a prohlíželi si ostrůvek tlumeného světla, jenž jako by se vznášel v povětrí.

„Tamhle je to,“ poznamenal Stein. „Osvětlené jako nějaký zatracený lunapark.“ Předal dalekohled podřízenému.

Dani se podíval a řekl: „Zdá se, že pořádají večírek. Počítali jsme s osmi strážnými. Pokud tam dnes v noci mají nějakou zvláštní sešlost s potentáty, může proti nám stát čtyřnásobná síla.“

„Děláš si zbytečně velké starosti, Dani. Skutečnost, že tam mají večírek, jenom potvrzuje správnost našich zpravodajských informací. Určitě tam je. A co je ještě lepší, všichni budou nejspíš opilí.“

Dani se na Steina tvrdě zadíval. „A ty jsi zase nebezpečně lehkomyšlný. Musíme to zvládnout před svítáním.“

„Máš konkrétní nápad?“

„Pořádají večírek. Třeba by se nám povedlo nachytat ho

venku, až si půjde zakouřit. Navrhují, abychom se rozdělili. Mayer a já si pospíšíme napřed a vezmeme si jen SR-pěta-dvacítku.“ Dani měl na mysli velkou odstřelovačskou pušku. „Ty a Goldman vezmete útočné vybavení pro případ, že bychom se nedostali k výstřelu. A v případě potřeby zaútočíme později.“

„Postupovat místnost od místnosti za denního světla?“ Stein pochybovačně potřásl hlavou. Naplánovali útok před úsvitem, což je nejpříhodnější doba pro přepad obytného objektu, ale nejnovější logistický problém tuto možnost vyloučil.

Následovalo dlouhé ticho, které mezi oběma zkušenými válečníky zocelenými v mnoha bitvách vydalo za podrobnou debatu. Noc jako by všechny zvuky zesilovala, bzučení hmyzu a vzdálené šakalí vytí. Stein se chystal promluvit, když Dani náhle zvedl ruku. Oba muži ztuhli.

Po nekonečných deseti vteřinách se Dani zeptal: „Slyšels něco?“

Stein zavrtěl hlavou – neslyšel.

Dani s povzdechem pokrčil rameny. „Navrhují, abychom se rozdělili. Ale rozhodnutí je na tobě, Janive.“

Na světě žilo jen málo lidí, jimž Janiv Stein naslouchal, a Dani patřil mezi ně. „No dobře. Uděláme to po tvém. Akorát se sakra modleme, aby tam byl.“

Oba muži opustili pozorovatelnu a Stein tlumočil své rozhodnutí Goldmanovi a Mayerovi. Podřízení ho přijali bez jediné připomínky. Sundali z osla náklad, ale tvrdohlavé zvíře zůstalo sedět na zadku a nejevilo ochotu vstát. Všichni čtyři si začali rozdělovat výstroj a Dani tiše oslovil Steina: „Jak se odsud dostaneme, až bude po všem, Janive?“

Nedostatek dopravních prostředků představoval trvalý

problém, ale nyní měl velitel odpověď: „U objektu bude určité spousta vozidel. Jedno si vybereme. Třeba něco luxusního, jako je...“ Zarazil se, když Dani podruhé varovně zvedl ruku.

Tentokrát to slyšeli oba, téměř neznatelné cvaknutí. Kov o kov.

A pak se na zemi rozpoutalo peklo.

Doktor Ibrahim Hamedi hleděl do tiché noci a napíнал uši, zda zachytí další zvuky. Nic neslyšel, jako ostatně po celých uplynulých dvacet minut.

Stál uprostřed rozlehlého dlážděného nádvoří, vedle něhož se matně třpytila hladina plaveckého bazénu velkého jako tenisový kurt. Kolem dokola se zelenaly svěží stromy a keře, které tvořily ostrý kontrast k pouštní pustině za obvodovou zdí. Docela symbolické, pomyslel si, rozmařilost reprezentující, jak jsou částí návštěvníci tohoto místa održeni od své vlasti. Palác – chlapce, který vyrůstal ve špíně jižního předměstí Teheránu, jiný název nenapadl – se nacházel třicet kilometrů od hlavního zařízení v Qomu. Techničtí pracovníci projektu sem získali přístup jen vzácně. Hamadi věděl, že přepychový komplex je vyhrazený návštěvám hodnostářů, příslušníků náboženské a politické elity, kteří přicházeli obdivovat vynikající technické výsledky, jichž Írán dosáhl, anebo si stěžovat na miliardy petrodolarů proudících do díry v zemi. V posledních měsících sem Hamedi zavítal dvakrát, jednou na audienci u samotného prezidenta a dnes na pozvání Rady strážců, aby promluvil ke skupině znepokojených zákonodárců. Když splnil úkol, nechal poslance, aby v klidu odhodili masku, poklábosili si a něco vypili – jak to tihle lidé dělají, když se zbaví přísného dohledu mulů.

Hamedi naklonil hlavu na stranu a dál naslouchal. Vzdá-

lené praskavé zvuky, které narušily noční ticho, dávno umlkly. Rámus trval dobrých deset minut a ran v posledních vteřinách rychle ubývalo, až je nakonec pohltila lhostejná poušť. Nastalý klid jako by se odrážel ozvěnou, i když o konečném výsledku nebylo nejmenších pochyb. Přesto Hamedi zavřel oči a napíнал sluch. Slyšel koncert cikád a jemné ševlení větru v listoví palem, které byly pravděpodobně dovezeny z Afriky nebo Indočíny. Potom oči otevřel, když za sebou uslyšel jiný zvuk, nepatřičný ještě víc než tropická zahrada, která ho obklopovala. Cinkot ledových kostek v prázdné sklenici.

„Myslím, že už nás nebudou rušit,“ prohodil Farzad Behrouz.

Hamedi se neotočil, raději si jen představoval svrastělý obličej muže, který vedl aparát íránské státní bezpečnosti. Už dávno dospěl k závěru, že muži ve význačných pozicích byli vytesáni z některého ze dvou možných bloků. Buď byli impozantní a krásní, nebo připomínali výstřední karikaturu – muži, kteří s největší pravděpodobností prožili kruté dětství, a proto vůči životním zkouškám otupěli. Behrouz rozhodně patřil do druhé skupiny. Byl malý a bledý, krátké nohy nesly oboupohlavní trup. Mezi očima posazenýma příliš blízko u sebe trčel úzký nos, po stranách obklopený propadlými tvářemi s jizvičkami po neštovicích. V této chvíli si Hamedi představoval obličej v masce krutého uspokojení. Kdyby bylo možné přinutit trolla k úsměvu, výsledkem by byl výraz Farzada Behrouze.

„Musíte oplývat sebedůvěrou, když jste se ocitl tak blízko akce,“ konstatoval Hamedi. V nastalém krátkém tichu si uvědomil svou chybu – ta slova mohla naznačovat zbabělost. „Vaše zpravodajské zdroje opět prokázaly svou spolehlivost,“ dodal spěšně.

„Mossad už není, co býval,“ odvětil Behrouz.

„To zajisté není. Ale vlastně nikdy nebyl tak dobrý, jak si celý svět myslel. Jestli vás zajímá můj názor, Mossad je spíš legenda než skutečnost. Přes všechny své chyby a nedostatky jsou Židé výborní vypravěči.“

Hamedi vycítil, že Behrouz za ním znehybněl, těsně mimo jeho zorné pole, což oběma vyhovovalo. Ve sklenici znovu zacinkal led.

„Naši hosté z Teheránu se ptají, kam jste se vytratil. Po vaší poučné přednášce vám chtějí položit řadu otázek o projektu.“

„Jako vždycky,“ opáčil Hamedi výsměšně.

„Ano, ano, já je také nesnáším. Přesto mají své nezastupitelné místo. Ani jeden z nás nemůže dělat svou práci bez dostatečného financování.“

Hamedi mlčel.

„My se od sebe zase tak moc nelišíme, profesore. Oba jsme dosáhli vynikajících úspěchů, každý ve svém oboru jsme vystoupali až na vrchol.“

Hamedi by v žádném případě nesrovnával svou práci s profesí gangstera, který stál za ním. Behrouz vyšplhal po vojenském hodnostním žebříčku pomocí neskrývaných sklonů k brutalitě a sadismu, což jsou vlastnosti, které najdou uplatnění leda tak na bitevním poli. Po dvaceti letech násilí a zbavený posledních zbytků lidskosti nastoupil k tajné policii. Na druhé straně Hamedi vynikal na akademické půdě, zejména v matematice a přírodních vědách. Studoval na několika univerzitách a věnoval se výzkumu jak doma, tak v zahraničí. *Můj intelekt lidé uznávají, kdežto tvé pěsti se bojí*, pomyslel si. *Nemůžeme si být podobní méně*. Nahlas však řekl: „Toto je druhý letošní úklad o můj život.“

„A druhý nezdar.“

„Myslíte, že to vzdají?“

Behrouz si povzdechl. „To je ta potíž se Židy. Nevzdávají se nikdy.“

„Přesně tak,“ souhlasil Hamedi. „Proto s nimi musíme bojovat na všech frontách.“

„Právě. Dozvěděl jsem se, že vaše práce začíná nést ovoce. To je vaše štěstí. Jakmile nám dáte nejničivější zbraň, neumím si představit, že by vám ještě něco hrozilo. Rok, doktore Hamedi, možná dva, a nebudete potřebovat tak silnou ochranu. Kdo ví, třeba mě už nikdy neuvídíte.“

Hamedi se k ohavnému muži konečně otočil a chabě se usmál.

Behrouzovi zazvonil mobil, ozval se veselým trylkem, a Hamedi se díval, jak přebírá hovor. Šéf bezpečnosti se představil a pak už jenom poslouchal, nepřístupný výraz vpadlé tváře neprozrazoval vůbec nic. Přerušil spojení a řekl: „Hotovo. Byli tam čtyři komandos. Všichni jsou mrtví.“

„Čtyři,“ poznamenal Hamedi.

„Čekali jste jich víc? Celý pluk?“

„Pro Izrael jsem nejhorší noční můra. Myslím, že bych si zasloužil i pluk. Utrpěli jsme nějaké ztráty?“

„Ano.“ Behrouz vůbec poprvé znejistěl. „Čtyřiařacet mrtvých, osmnáct zraněných.“

Hamedi ztuhl a pak se otočil zpátky k poušti. Nějakou dobu oba muži mlčeli. Ostatně co se k tomu dalo říct? Behrouz měl k dispozici nejzkušenější, nejlépe vycvičené iránské vojáky. Věděli přesně, kde a kdy mají čekat. A přesto utrpěli ztráty v poměru deset ku jedné.

„Jak to bude prezentováno?“ chtěl vědět Hamedi.

„Musíte se ptát? Zítřejší zprávy budou oslavovat velké vítězství nad izraelskými zabijáky. Jak k tomu konkrétně došlo? To nebude nikoho zajímat.“

Z domu se ozval smích, který narušil poklid pouštní noci.
„Pojďte,“ vyzval Behrouz vědce. „Měli bychom se vrátit.
O vaše zkušenosti je obrovský zájem.“

„Ano,“ souhlasil Hamedi. „Jako vždycky.“

Oba muži vešli do domu, každý pohroužený v soukromých myšlenkách.

Ani jeden z nich v té chvíli nemohl vědět, že překažený útok v žádném případě neznamenal konec. Právě naopak. Nejnovější izraelské selhání brzy vyvolá reakci nejvyšších míst v Tel Avivu – rozhodnutí, že je třeba k věci přistupovat z úplně jiného úhlu. Úder z 25. září, který ztroskotal osm kilometrů před cílem, nebude poslední.

A nebude ani nejúspěšnější.

JEDNA

O TŘI DNY POZDĚJI

Anton Bloch krácel rychle po ulici Krále Jiřího a nakláněl se proti silnému větru, který se ráno zvedl. Ve většině oblastí světa přináší podzimní vítr změnu. Studené fronty, které sundají listí ze stromů, a ocelově šedá obloha donutí lidi vytáhnout ze šatníků zimní oblečení páchnoucí po kuličkách proti molům. V Tel Avivu však poslední zářijový pátek nedokázal nic než zvržit prach po dalším parném létě.

Kdyby si Bloch vyšel na procházku před rokem, situace by byla úplně jiná. Těsně za ním by jely dvě opancéřované limuzíny a každá ulice na jeho trase by byla předem zkontrolována a monitorována. A i teď, dlouho poté, co opustil úřad, ho doprovázeli dva tělesní strážci. Dnes však ne. Neobvyklá žádost dorazila toho dne ráno, rukou psaný vzkaz, který mu doručil pobočník jeho nástupce: *9:15, Meirova zahrada. Přijďte sám.* A tak poprvé, kam nedávná paměť sahá, krácel Bloch po veřejné ulici sám. Cítil se podivně svobodný. Kdyby byl větší pesimista, mohl si za každým rohem představovat arabského atentátníka. Jenomže ten, kdo někdy působil jako ředitel Mossadu, by jako pesimista nemohl existovat.

Bloch obešel nároží a vydal se vlevo ke vstupu do zahrady. Spatřil známý obličej, přesněji řečeno známou siluetu. Z parku se vynořil mohutný muž s vojenským sestřihem a pozdravil ho. Na sobě měl oblek a kravatu, levný materiál, ale pěkně nažehlený, sako o dvě čísla menší anebo upravené tak, aby zvýrazňovalo svalnaté paže a ramena. Bloch se domníval, že správná je druhá možnost.

„Dobrý den, pane.“

Když Bloch ten hlas uslyšel, vzpomněl si na křestní jméno. „Zdravím, Amosi.“

Zjevně si vzpomněl správně, neboť Amos vykouznil úsměv, který kontrastoval s jeho zastrašujícím vzhledem. Pak promluvil se zaťatými zuby. „Ředitel vás očekává, pane. Jděte rovně a pak první stezkou doprava.“

Bloch poslechl.

Úřadujícího ředitele Mossadu našel, jak krmí obézní veverka burskými oříšky. Kdyby ty veverky byly lidmi, pak by nejspíše vypadaly jako Raymond Nurin. Byl průměrně vysoký a průměrně urostlý, měl řídnoucí vlasy, ale ne pleš, stříbrné nitky na spáncích odpovídaly věku něco přes padesát. Rysy tváře nebyly ničím pozoruhodné, obličej postrádal zahnutý nos, pronikavé oči, prostě jakýkoliv charakteristický znak. Oblečení odpovídalo nositeli: ani laciné, ani drahé, ani jasně zbarvené, ani mdlé. Raymond Nurin byl muž, kterého vám představí na večírku, a vy za deset minut nevíte, jak se jmenuje. Pro prodejce pojistek nebo herce velký nedostatek. Pro náčelníka špionů? Nurinův vzhled ztělesňoval model dokonalosti.

Nurin převzal vedení Mossadu po Blochově vynuceném odchodu. Po předání funkce se několikrát setkali, aby si promluvili o probíhajících operacích a zajistili hladký přechod

organizace pod nové velení. Bloch svého nástupce sotva znal a moc od něho neočekával. Nurin ho však překvapil intelektem, který usvědčoval totálně průměrný vzhled ze lži. Po oněch několika schůzkách veškeré vzájemné kontakty ustaly. V důsledku toho neměl Bloch ponětí, jakou říši si jeho následovník vybudoval. A už vůbec netušil, co po něm dnes může chtít.

„Dobrý den, Antone.“

„Dobrý, Raymonde.“

Oba muži si zdvořile potřásli rukou.

„Děkuji, že jste přišel,“ řekl Nurin. „Omlouvám se, že jsem vás pozval tak narychlo, ale mohu vás ujistit, že jsem k tomu měl pádný důvod.“

Bloch mlčel. Lhostejně se rozhlížel po parku a nikoho jiného neviděl. Ani jedna vdova s nákupní taškou, ani jedna matka v přiléhavém oděvu klusem tlačící kočárek. Bývalý ředitel nestrávil v terénu mnoho času, ale dost na to, aby poznal sterilní perimetr sahající nejméně dvě stě metrů daleko. Dokonce i tělesní strážci – a musela jich tu být celá armáda – se drželi z dohledu. Nikoliv poprvé se jeho mínění o Nurinovi mírně změnilo, a jako pokaždé k lepšímu.

Nurin zahodil sáček s buráky do odpadkového koše a vyrazil po uvalcované šterkové stezce. Bloch s ním držel krok.

„Jak se vám líbí funkce?“ zeptal se Bloch.

„Tuhle otázku bych čekal od kohokoliv jiného.“

Bloch si dovolil vzácný úsměv.

„Povězte mi, žádal jste někdy svého předchůdce o radu?“ chtěl vědět Nurin.

„Proto jsem tady? Kvůli radě?“

„Samozřejmě ne. To by implikovalo, že nejsem na výši

svých úkolů.“ Nyní měl šanci usmát se Nurin, ale nevyužil ji.
„Povězte mi, co jste slyšel o nedávném fiasku v Íránu.“

„Myslíte Qom? Jenom to, co jsem četl v novinách.“

„Ale jděte, Antone.“

Bloch se zastavil a Nurin se k němu otočil.

„No dobře,“ řekl Bloch, „pořád mám pár přátel a tu a tam dáme řeč u piva. Byla to katastrofa. Ztratili jsme čtyři dobré muže a já jsem dva z nich dobře znal. A Hamedi vyvázl bez jediného škrábnutí.“

„Čtyři z našich nejlepších, to nepopírám. Hrozná ztráta. Bylo by jich šest, ale dva byli nuceni misi přerušit a vrátit se kvůli zranění.“

„Co se ve skutečnosti stalo?“ zajímal se Bloch.

„V zásadě to, co jste četl v novinách, nezdařený atentát na Hamediho. Po akci samozřejmě nezůstaly žádné kompromitující důkazy. Muži u sebe neměli doklady a my jsme kategoricky popřeli, že s tím máme něco společného. Přesto...“

„Tomu svět nevěří.“

„Vy byste věřil?“

Bloch se s odpovědí neobtěžoval.

„Írán, jak se dalo čekat, projevil škodolibou radost. Podobně jako po útoku v Teheránu před šesti měsíci.“

„A tamta katastrofa také proběhla, jak o ní psali? Dva atentátníci na motorkách, oba zastřelení ochrankou, než pronikli na kilometr k Hamedimu?“

„Ano,“ potvrdil Nurin.

„A tak vzniká a roste legenda,“ přemítal Bloch. „Jedno selhání lze považovat za smůlu. Ale dvě...“ Starý ředitel se odmlčel.

Znovu za přetrvávajícího mlčení vykročili. Poryv větru

zvedl prach na nedalekém hřišti a vír kolem nich prolétl jako miniaturní tornádo.

„Je v tom únik informací,“ utrousil konečně Bloch.

„To je jasné.“

„Stává se to bohužel pravidelně, ale obvykle na nižších úrovních.“

„Akce proti Hamedimu byly drženy v přísném utajení, výlučně na bázi *kdo potřebuje vědět*.“

Bloch přikývl.

„Je to první problém tohoto druhu, co jsem ve funkci,“ pokračoval Nurin. „Zahájil jsem vyšetřování, samozřejmě ve vší tichosti, ale tyhle věci vyžadují čas.“

„Ano, a pokaždé víc, než si myslíte. A ještě horší je, že nikdy nemáte jistotu, že zrádce skutečně odhalíte.“

Nurin je vedl k lavičce.

Bloch si sedl vedle něho a přiložil si ukazovák ke spánku. „Škoda, že jste ho nedostali. Ale napadá mě – kdybyste uspěli, opravdu by to změnilo íránský časový rozvrh? Je jeden člověk tak důležitý?“

„Hamedi je jejich Oppenheimer. Od chvíle, kdy před dvěma roky převzal vedení Íránské organizace pro atomovou energii, se stal naší nejhorší noční můrou. Před jeho nástupem byl jejich atomový program v troskách. Aby ho zamaskovali před mezinárodními inspekcemi, Íránci program rozdělili a zakopali dvacet zařízení hlouběji než kdy dříve. Součásti řízených střel a zásoby štěpného materiálu přesouvali jako balíčky karet. Výsledkem byl stav, kdy každá pracovní skupina věděla jen velmi málo o tom, čím se zabývají ty druhé, a tím utrpěl postup prací. Byly doby, kdy je naše viry Stuxnet a Flame v podstatě zastavily. Centrifugy se hroutily po tisícovkách a celá jejich počítačová kontrolní

sí byla zničena. Nádhera. Ale s Hamedim přišla velká změna. Na jedné straně je zuřivý antisemita, jenž projevem papouškuje jejich bývalého prezidenta, toho šílence, který popírá holokaust. Ale Hamedi je také brilantní inženýr a organizační génius.“

„Stejně jako Hitler a jeho řečnické umění,“ poznamenal Bloch. „Proč Bůh svěřuje šilencům takové dary?“

„Hamedi veřejně prohlásil, že íránské balistické střely s jadernými hlavicemi, pokud jimi Alláh jeho vlast požehná, budou namířeny přímo na Izrael.“

„Když jsem rezignoval, odhadovalo se, že Írán opatří své balistické rakety Šaháb-4 jadernými hlavicemi nejdřív za tři roky. Změnilo se to?“

„Zbývají nám měsíce. Kritické komponenty se shromažďují v novém zařízení nedaleko Qomu. Překážku v podobě obohacování uranu na zbraňovou koncentraci Íránci překonali už dávno. To je jediný důvod, proč zasedli k jednacímu stolu a souhlasili, že zpomalí program výměnou za zrušení sankcí.“

„Kolik štěpného materiálu podle vašeho odhadu mají?“ zeptal se Bloch.

„Dost pro půl tuctu bojových hlavic, možná víc. Ale umět ten materiál použít, sestrojít zmenšené zařízení, které může být namontováno do nosu balistické rakety – to je náročnější výzva. Hamedi bohužel už téměř uspěl.“

„Provedou demonstraci? Podzemní test?“ chtěl vědět Bloch.

„Jistě, stejně jako se Severokorejci předvedli Američanům. Podzemní test účinné zbraně nízkého výkonu je jako vydání rodného listu, oznámení o narození nového dítěte.“

„Naše obrana?“

„Zdokonalení obranného systému Šíp proti balistickým střelám se opozdí. A technici ani tak nemůžou zaručit, že nás ochrání proti raketám dlouhého doletu. Mluví o procentech a pravděpodobnosti, což nejsou právě údaje, které bychom si přáli slyšet, když mluvíme o totálním zničení Tel Avivu.“

Nurin se odmlčel a Bloch se na něho zadíval pozorněji. „Mám tomu rozumět tak, že se znovu pokusíte zlikvidovat Hamediho?“

Ředitel Mossadu přikývl.

„Jistě si uvědomujete rozsah problému. Dva nezdařené pokusy nás nejen dostaly do trapné situace, ale navíc značně snížily šance na úspěch příštích akcí. Hamedi má na zádech přišpendlený terč a bude mnohem opatrnější než dřív.“

Bloch čekal, Nurin však neodpověděl. Nový ředitel Mossadu dával svému předchůdci prostor pečlivě všechno promyslet, možná tím testoval vlastní představy. Čekal, zda jeho společník dospěje ke stejnému závěru.

Bloch se zadíval k obloze a hlasitým šepotem shrnul situaci, jak by to udělal před rokem: „Potřebujete zlikvidovat velmi dobře strážného člověka. Ve vaší organizaci dochází k úniku informací, a to na velmi vysoké úrovni. A zřejmě neodhalíte zrádce tak rychle, aby se tím něco změnilo. Za těchto okolností musím konstatovat, že jediná možnost je použít někoho zvenčí. Mám na mysli osamělého střelce. Někoho spolehlivého a samozřejmě diskrétního. Takoví muži existují a jejich služby si lze objednat...“ Bloch zaváhal. „Alespoň jsem o tom slyšel.“

Nurin mlčel.

„I tak existuje vysoká pravděpodobnost selhání. Únik počinu bude velmi obtížný, ale atentátník prostě musí zmizet, vypařit se. Budete potřebovat muže, který...“ Bloch se zara-

zil, a když našel odpověď, pochopil, proč je tady. Pronikavě se na svého předchůdce zadíval.

„Ano, to je ono, Antone. Nejdokonalejším atentátníkem je muž, který je již mrtvý.“

Nurin opět zmlkl a nechal Blocha domyslet všechny aspekty. Vytáhl z kapsy krabičku cigaret a jednu si vzal. Blochovi nenabídl, věděl o něm, že nedávno přestal kouřit. Zapálil si, dlouze potáhl a vypustil proud kouře, který okamžitě odvál vítr.

„Ne,“ řekl Bloch, „to nemůže vyjít.“

„Nesouhlasím. Ten člověk je perfektní, Antone. Američané mu zařídili novou existenci, ale ani oni neznají jeho skutečnou minulost. O tom, kým David Slaton kdysi byl, vědí jen tři lidé na světě. Dva sedí na této lavičce a na té třetí osobě nezáleží. Slaton zemřel před rokem – mohl bych vám dokonce ukázat náhrobek na jednom tichém hřbitově na předměstí Londýna. Neexistuje. Ani na papíře, ani v počítačových záznamech. Mossad mu vymazal minulost už před mnoha lety. Stal se z něho nejnebezpečnější *kidon*, atentátník, který řadu roků žil jako pouhý stín. A nyní zmizel i ten stín. Je to přízrak, nefalšovaný, ryzí duch.“

Bloch neodpověděl.

„A co je snad ještě důležitější, Slaton je ten nejefektivnější, nejsmrtonosnější *kidon*, jakého jsme kdy vytvořili.“

Ta slova vrátila Blocha na místo, kde se cítil nepříjemně, k dávno pohřbenému konfliktu. Hodnocení Davida Slatona bylo přesnější, než mohl Nurin vědět. Přesto Bloch stále nevěděl, zda má být Izrael hrdý, že stvořil tak dokonalého zabijáka, nebo by se za to měl stydět. Co to vypovídá o jeho zemi? Jak se to dotklo toho muže? „Je to zabiják, který nemá na světě sobě rovného, o tom není sporu. Nebo přinejmenším byl.

Ale váš plán má jednu závažnou trhlinu, která ho činí nepoužitelným – on tu práci nevezme. Má nový život. Mohu vás ujistit, pane řediteli, že jej k tomu nepřiměje ani ten nejžhavější apel na jeho vlastenectví, ani sebevětší finanční částka.“

„Pořád je Žid. Jsme jeho národ, jeho vlast.“

Bloch mlčel.

Nurin se na lavičce předklonil, jako kdyby si chtěl prohlédnout uhrabaný štěrk. Znovu dlouze potáhl z cigarety, pak odhodil nedopalek na zem a rozdrtil ho podpatkem nenápadných polobotek.

„Ať tak či onak, co vás vede k přesvědčení, že by mohl být úspěšnější než ostatní?“ zajímal se Bloch.

„Je jasné, že došlo k narušení naší vnitřní bezpečnosti. Slaton by působil mimo organizaci. Hlášení by podával pouze mně, čímž by se únik informací utěsnil. Vážnější problém, který nás celou dobu trápil a trápí, je ten, že se Hamedi zdržuje v Íránu. Nyní se však naskytla mimořádná a jedinečná příležitost.“

„Vycestuje za hranice?“

Nurin přikývl.

„Kam?“

„Tuto informaci bychom měli mít pouze Slaton a já, Antone. Jistě chápete. Bude ostatně brzy zveřejněna. Mohu vám však sdělit, že se ta šance naskytne do tří týdnů.“

„Tři týdny? To není moc času pro přípravu mise.“

Nurin ho obdařil ztrápeným pohledem.

Bloch po chvíli uhnul očima a zadíval se přes park. „Stejným pohledem mě v minulosti častoval ministerský předseda. Jsem fontána negativismu, že?“

„Jste – alespoň to o vás všichni na třetím patře říkají.“

„A co ještě říkají?“

„Prý vždycky děláte to, co je nejlepší pro Izrael.“

Bloch ponechal prohlášení bez komentáře.

„Existuje způsob, jak Slatona vrátit do hry, Antone.“

Bloch poslouchal celých dvacet minut a ke konci toho litoval.

„Takže to začne ve Stockholmu?“ zeptal se Bloch.

Nurin přikývl.

„A Slaton? Kde bude?“

I na tuto otázku měl Nurin jako dobrý šéf špionáže odpověď.

DVA

O DVA TÝDNY POZDĚJI CLIFTON, VIRGINIE

Earl Long odbočil se svým Fordem F-150 na příjezdovou cestu k budově, pod pneumatikami nákladáku zaskřípal štěrk. Na návěsu přivázel dopoledne již třetí paletu kamení, což bylo pozoruhodné množství, když uvážíme, že kamení zpracovávala jednočlenná pracovní četa. A to už se před řidičem objevil velký nový dům, obludnost v koloniálním stylu. Seděl uprostřed vzorně udržovaného trávníku vysoko na úbočí pahorku, obklopený řadami čerstvě zasázených ořešáků a jilmů. Long nebyl zahradní architekt, uměl si však představit, že stromky stály majitele dva až třikrát víc než oněch patnáct tisíc, jež vyhodil za třicet metrů dlouhou opěrnou zeď, kterou pro něho stavěl. Za padesát let to zde bude vypadat vsutku majestátně, pomyslel si. Někteří lidé prostě neví, co s penězi.

Pracoviště se nacházelo na opačné straně domu a Long se držel příjezdové cesty co nejdéle, aby neponičil nový trávník, protože půda byla po nočním dešti určitě rozměklá. Svého

osamoceného zaměstnance spatřil při úpatí kopce, jak vleče čtyřcetikilový opracovaný žulový blok. Tohle dělal celé léto.

Edmund Deadmarsh odpověděl na inzerát uveřejněný na webové stránce Craigslist již v červnu, kdy Long přišel přes noc o všechny své zaměstnance – byli deportováni zpět do Hondurasu. Long ho angažoval za obvyklých dvanáct dolarů na hodinu a uvažoval, že bude potřebovat další dva dělníky. Hned první den však Deadmarsh zpracoval a přemístil čtyři tuny kamene. A nejen to, vytvořil z nich první řadu nové zdi s téměř uměleckou dokonalostí. Po týdnu mu Long zvedl hodinovou mzdu na patnáct dolarů a stáhl inzerát. Teď u něj Edmund Deadmarsh pracoval plné tři měsíce v těch největších letních vedrech, charakterizovaných častou fluktuací pracovníků. Ten chlap prostě dřel jako kůň, jeden únavný den za druhým, nikdy nepolevil ani nepožádal o pomoc. Skoro jako by sám sebe za něco trestal.

Long zacouval na místo a seskočil z kabiny. Pokynul Deadmarshovi a dostalo se mu stejné odpovědi. Nastartoval vysokozdvizný vozík a složil paletu co nejbliž ke zdi. *Musím to tomu chlapíkovi aspoň trochu ulehčit*, pomyslel si. Odstavil vozík, vrátil se k nákladáku a začal vypisovat faktury, přičemž usrkával kávu od Starbucks. Brzy si však uvědomil, že zaujatě pozoruje Deadmarshe. Žasl, jak se ten chlap na pracovišti pohybuje. Byl rychlý, ale nespěchal. Nikdy neuklouzl v blátě, nikdy neztratil rovnováhu, když ukládal otesaný kámen na místo. A nejdivnější bylo, že všechno dělal v téměř absolutním tichu. Žádné funění nebo hekání, žádné šoupání nohama. A například včera se Long otočil a strnul překvapením, protože Deadmarsh stál přímo za ním s těžkým balva-

nem na rameni. Nevydal sebemenší zvuk. *Zatraceně, jak to dělá?*

Long dopil kávu a vylezl z auta. „Vypadá to dobře,“ ocenil a bokem sestoupil z náspu.

Deadmarsh hladce uložil žulový blok na místo a zeptal se: „Je ta výška, jak jste si ji představoval?“

„Zdá se, že ano. Měřil jste to?“

„Když jste odjel pro další náklad, vzal jste metr s sebou.“

Long hrábl do kapsy a nahmatl kovové svinovací pásmo. „A sakra, máte pravdu.“ Vysunul metr dvacet pásma a přidržel konec u paty zdi. „Jo, přesně.“

Deadmarsh přikývl, ale nedal najevo uspokojení, prostě se otočil pro další kámen.

„Jste zatraceně dobrej,“ pochválil Long dělníka. „Děláte tuhle práci už dlouho?“

Deadmarsh popadl kámen z palety a bez nejmenší námahy se otočil. „Asi tři měsíce.“

Long se zazubil. „A předtím?“

Kámen bez zadrhnutí vklouzl do mezery. „Pracoval jsem pro vládu.“

„Státní správa?“

„Jo, dá se to tak říct.“

Long pokýval hlavou. „Moje žena před pár lety chtěla, abych se na to dal. Měl jsem kámoše, který sliboval, že mi zajistí klidný kancelářský flek na okresním stavebním úřadě.“ Zavrtěl hlavou. „Já bych to dělat nemohl. Neumím si představit, že bych celej den seděl v nějaké mrňavé kóji.“

Deadmarsh zvedl další kámen a bez jediného zakolísání na rozbahněné půdě se s ním otočil. „Mohl jste mít slušné benefity,“ poznamenal. „Máte dvě děti, o které se musíte postarat.“

„Jo, přesně tak argumentovala moje žena. Ale chlapi jako my se narodili, aby makali venku, ne? Modrý nebe a zelená tráva.“

Na to neřekl Deadmarsh nic. Tričko měl nasáklé potem a lepilo se mu k tělu jako druhá kůže. Long si vzpomněl, že toho člověka přijal jen proto, že měl vypracovanou postavu a byl očividně velmi silný, ale po třech měsících přenášení kamenů do kopce a z kopce vypadal jako boxer polotěžké váhy. Štíhlý, samé svaly a šlachy, ani gram přebytečného tuku.

„Pro který vládní úřad jste pracoval?“ naléhal Long.

Deadmarsh uložil další žulový kvádr na místo a otočil se k šéfovi. Chvilí jako by přemýšlel a pak řekl: „Pro ten, který fungoval.“

Long na něj několik okamžiků zíral a pak se začal usmívat. „Takový neexistuje.“

Deadmarshovi zazvonil mobil a oba se ohlédli k jeho motocyklu. Telefon se ozýval jen vzácně, ale když už, Deadmarsh pokaždé všeho nechal a šel zkontrolovat, kdo volá. I teď plavně přeskočil zídku a vykročil k mohutnému BMW, které k němu, alespoň podle Longa, vůbec nesedělo. Jednou se svého dělníka zeptal, jak si mohl dovolit tak drahý motocykl, a dostal odpověď, že jeho žena je lékařka. Tehdy se málem nahlas rozesmál. *Jo, a proto tady bušíš do šutrů v pětatřicetistupňovém vedru.*

Deadmarsh vylovil mobil a podíval se na displej. Strnul, pak vytukal odpověď a čekal. Po necelé minutě strčil telefon do kapsy a oznámil: „Musím odejít.“

Nic víc. Žádné vysvětlení, žádný časový rámeček. Bez dalšího slova přehodil nohu přes sedlo a natáhl se pro klíček.

„Odejít? Jak odejít?“

Deadmarsh mlčel.

„Potřebuju, abyste byl za hodinu zpátky a dokončil tuhle paletu. Slíbil jsem vodařům, že budeme dnes odpoledne hotoví.“

„Budete si to muset dodělat sám.“ Deadmarsh otočil klíčkem a silný motor zaburácel.

Long nevěřil svým uším. Přistoupil k dělníkovi a zadíval se mu do obličeje. Pak ukázal na paletu se žulovými kvádry. „Myslíte, že to unesu? K čertu s vámi, pane! Jestli příští týden chcete výplatní šek, měl byste se vrátit nejpozději...“

„Hele, omlouvám se, že vás nechávám ve štychu, ale musím tu skončit. Ten šek si nechte.“ Narovnal motocykl a paletou zvedl stojan, pak se natáhl pro přílbu zavěšenou přes opěrku spolujezdce.

„Skončit? Tak moment!“ Long natáhl ruku a sevřel řídku.

V tom okamžiku se to stalo. Ucítil ostrou bolest v lýtkách, jako by ho někdo těsně pod kolena praštil baseballovou pálkou. Než si uvědomil, co se stalo, seděl zadkem na šterku a na svého dělníka hleděl vzhůru.

Earl Long byl urostlý chlap, jemuž nebyla fyzická konfrontace cizí. Měl za sebou slušný počet rvaček, zejména se vzpurnými dělníky na pracovišti, a obvykle z nich vyšel vítězně. Při svých sto šestadevadesáti centimetrech a sto dvaceti kilogramech měl oproti soupeři, který se nad ním tyčil, osm centimetrů a dobrých deset kilo navrch. Přesto se ani nepohnul. V pohledu, který ho doslova přibil k zemi, rozeznal bezprostřední hrozbu. Zažil chlapy přetékající nenávistí a plné whisky. Zažil dokonce šílence. Tohle bylo něco jiného. Hleděl do tvrdých, neproniknutelných očí, ocelově šedých jako obloha za nejchladnějšího zimního dne.

A tak seděl a nehýbal se.

Velký motocykl poskočil kupředu a od zadního kola vyletěla sprška kamínků. Některé zasáhly Longa do tváře. Slyšel motor vytočený do omezovače, potom řidič přeřadil. Stalo se to ještě jednou, a znovu, až z muže i stroje zůstala jen nejasná šmouha. Earl Long seděl na zemi, díval se a na své pozorovatelně předvídal – zcela správně, jak se ukázalo –, že Edmunda Deadmarshe už nikdy neuvidí.

TŘI

STOCKHOLM, ŠVÉDSKO

Christina Palmerová si poposedla a podívala se na hodinky. Auditorium bylo zaplněné jen zpola a mladá lékařka usoudila, že ostatní kolegové účastníci se konference věděli, co se bude odehrávat. U řečnického pultu stál MUDr. Adolphus Breen, emeritní profesor interní medicíny z lékařské fakulty Univerzity v Oslu, a už dobrou hodinu tlachal o bakteriálním zánětu prostaty. A aby bylo její utrpení ještě větší, venku bylo nádherné odpoledne.

Konference trvala už tři dny a Christina navštěvovala semináře tak poctivě, že by z ní měla její sponzorská organizace, Lékařská komora východní Virginie, jistě radost. Přesto když ctihodný doktor Breen přešel plynule k dobře nacvičené přednášce „Role přemnožení bakterií při chronickém průjmu“, už to dál nevydržela. Vstala z křesla na konci řady a diskrétně se vzdálila.

Venku ji zalila sluneční záře jako teplá koupel, osvěžující a povznášející. Nedávno dokončila atestaci a toto byla její první lékařská konference v zahraničí. Již pochopila, proč jí kolegové doporučovali právě tuto akci. Organizátoři v zá-

blesku zdravého rozumu ubytovali účastníky v hotelu Strand, nádherné budově s výhledem na stockholmský přístav a Strandvägen. Načasování bylo stejně dokonalé. Za několik měsíců pokryje chodník, po němž teď svižně kráčela, koberec sněhu a ledu.

Christina přešla ulici a vydala se po žulovém chodníku, který se táhl podél nábřeží. Nikoliv poprvé zalitovala, že tu není David. Instinktivně sáhla do zadní kapsy, ale mobil tam nenašla. Ráno ho v pokoji nemohla najít, a protože už měla nejvyšší čas odejít na přednášku, odbyla to pokrčením rameny a seběhla do haly bez telefonu. Kdyby to David věděl, zlobil by se.

Především vůbec nechtěl, aby do Švédska jela, a Christina věděla, že jeho rezervovaný přístup sahá dál než ke skutečnosti, že jsou novomanželé. Když ho však vyzvala, ať se k ní připojí, David měl najednou samé výmluvy. Zmínil se o nákladech – lékařská komora v souvislosti se škrtů v rozpočtu nadále odmítala financovat cesty partnerů, pokládala to za zbytečný přepych. Potom se zmínil o vlastní práci a Christina se musela kousat do jazyku. Nakonec si uvědomila, že ho k tomu vedou hlubší důvody. Usoudila, že vzhledem k plynulé znalosti švédštiny David v této zemi kdysi sloužil jako agent Mossadu. Pokud ano, neochota cestovat se dala vysvětlit jako součást snahy zapomenout na minulost, podobně jako její dědeček, veterán vylodění v Normandii, čekal několik desetiletí, než se na výsadkové pláži vrátil. A tak Christina odletěla sama.

Chodníky u nábřeží se hemžily chodci. Bezcílně se procházející dvojice, rodiny s dětskými kočárky, blondaté děti obíhající kolem prarodičů. Christina si prohlížela budovy podél Strandvägen a obdivovala vznešené fasády z neomít-

nutých cihel, ozdobené věžičkami a kupolemi. Širokou promenádu lemovaly řady mohutných stromů, které kdysi vrhaly stín na kočáry tažené koňským spřežením, ale nyní každé jaro vyrážely listoví nad elektrickými tramvajemi a řadami automobilů, jež se pod nimi plazily nárazník na nárazník. Sečteno a podtrženo pozorovala současné velkoměsto kypící životem, okořeněné starosvětskou důstojností.

Ráno se probudila se žaludeční nevolností, takže vynechala snídani, a oběd na konferenci... Inu, řekněme, že nebyl příliš lákavý. Uždibovala sousta ze studeného bufetu a zvažovala nudný odpolední program. Nyní, zalitá sluncem a osvětlená čerstvým říjnovým vánkem, pocítila obnovenou chuť k jídlu. Zamířila do kavárny a dostala stůl s výhledem na vodu. Objednala si kávu a sladké pečivo, tradiční švédskou *fiku*, a se zájmem pozorovala živý provoz kolem sebe. S překvapením zaregistrovala, že kočárky tlačí nezvykle mnoho mužů, a připomněla si, že jde o důsledek liberálního švédského zákona o rodině. Po narození dítěte mohou otcové odejít na štědrú rodičovskou dovolenou a mnozí také tuto možnost trávit čas s novorozencem využívají. Zkusila si představit Davida s dětským kočárkem. Za poslední rok urazil dlouhou cestu, ale pořád si tu představu nemohla v mysli zafixovat. Alespoň prozatím. Osladila si kávu, přidala smetanu a dívala se, jak při míchání lžičkou splývá černá s bílou.

Když zvedla hlavu, objevil se před ní jakoby odnikud starší muž.

Škubla rukou a okrajem vědomí postřehla, že jí na zápěstí vyšpláchla horká tekutina, současně zaslechla cinknutí lžičky na desce stolu. Muž stál na druhé straně mosazného zábradlí, nehybný jako socha uprostřed náměstí. A hleděl přímo na ni.

Byl to ten poslední člověk, kterého si přála vidět.

Christina se cítila, jako kdyby padala do propasti. Snažila se dýchat, ale z nějakého záhadného důvodu nemohla, jako by někdo okolní vzduch vysál a ona se ocitla ve vakuu. Anton Bloch neřekl ani slovo. Prostě tam stál, nepohnutě a hrozivě. A věděl, jak na ni působí.

Oddělovalo je pouze ozdobné zábradlí. Christina by si toho přála víc, přála by si ocelové mříže a neprůstřelné sklo. Kéž by je dělilo tisíc mil! Jeho obličej, kamenný a drsný, byl stejný, jak si ho pamatovala. Jediným pozitivem byla skutečnost, že se nesnažil předstírat překvapení, neměl v tváři lež, *jak je ten svět malý*. Bloch počkal, až její šok pomine, než pozdravil: „Dobré odpoledne, Christino.“

Zhluboka se nadechla, aby se vzpamatovala. „Dobré, Antone.“

„Můžu si k vám přisednout?“ zeptal se přízvukem, při kterém polykal souhlásky.

„Kdybych odmítla?“

Její poznámku ignoroval a obešel předzahrádku ke vchodu. Krátce si promluvil s hosteskou a o půl minuty později už složil mohutnou postavu na křehkou bílou židličku na protější straně stolu. Chtěl něco říct, ale připlula k nim servírka a přijala jeho objednávku – černou kávu.

Jen co servírka zmizela, Christina převzala iniciativu. „Co tu chcete?“

Bloch váhal a Christina toho využila k prohlídce svého nečekaného spolusedícího. Za ten rok se změnil jen málo, možná v duchodu přibral pár kilo, ale podržel si střízlivý pohled a zamračený výraz, které poznala za jejich předchozí krátké spolupráce. Zasmušilý Buddha.

„Jak probíhá konference ve Strandu?“ zeptal se.

Otázka, která vůbec není otázkou, blesklo Christině hlavou. Spíš konstatováním, oznámením faktu, že nebude nic předstírat. *Vím, proč jste tady. Vím, kde bydlíte. Co děláte.* Špioni, jak zjistila, paradoxně umějí být struční.

„Konference? Až do teďka jsem si ji užívala.“

„Proč s vámi nepřišel i David?“

„Myslíte Edmund?“

„Opravdu ho tak oslovujete?“

„Když musím. Koktejlové večírky, večere s přáteli. Lhaní se mi stalo součástí života.“

Bloch mlčel.

Ticho na Christinu těžce doléhalo. Věděla, že Bloch je v zásadě slušný člověk. Kdysi býval Davidovým nadřízeným, udílel mu rozkazy k té nejspinavější práci pro Izrael. Ale také Davidovi pomohl opustit ten strašlivý život a zmizet. Co ji opravdu znepokojovalo, alespoň si to myslela, byla skutečnost, že Bloch ztělesňoval minulost jejího manžela.

„Omlouvám se, Antone.“

„Vím, že to pro vás musí být šok, ale já to budu považovat za dobré znamení. V posledním roce jste nezažili žádné... překvapení?“

„Překvapení? Myslíte jako, jestli se k nám do domu v noci nevloupal nějaký vrah, aby vyrovnal starý účet? Ne, nic takového. David Slaton, izraelský *kidon*, zmizel z tváře země. Vypařil se.“ Pak dodala: „Jak jste slíbil.“

Bloch se zazubil v neohrabaném pokusu o úsměv, kdy se mu obličej nakrabatil do vrásek, jak se velmi málo používané svaly snažily vzpomenout si, co vlastně mají dělat. Položil mohutné dlaně na stůl z obou stran talířku, na němž stál ubrousek složený do tvaru plachetnice. Odsunul ho stranou a loďka se překotila.

„Víte, já se snažila Davida přemluvit, ať letí se mnou, ale pořád se vymlouval, a tak jsem to vzdala.“

„Jeho cestovní pas by kontrolami prošel.“

„Nemyslím, že by mu dělalo starosti právě toto. Ale povězte mi, působil někdy v této zemi?“

„Většinu dětství prožil ve Stockholmu. Jak víte, David mluví plynně švédsky.“

„To jsem nemyslela. Pracoval tu pro vás? Pro Mossad?“

„Ano,“ odpověděl Bloch po krátké pauze.

A bylo to tady, nejjednodušší odpověď. Část její osobnosti se chtěla dozvědět víc. Chápala, co David pro Mossad znamenal, ale detaily manželovy minulosti zůstaly mezi nimi z velké části nevyřčeny. Teď se jí naskytla šance zjistit něco víc, přesto však silně váhala. Opravdu to chce vědět?

Bloch jako by vycítil její nejistotu. „Musel jsem vás vyhledat, Christino. Vyskytlo se něco důležitého.“

Sklopila oči k šálku s kávou. *Něco důležitého*. Pro většinu lidí nově diagnostikovaný srdeční šelest nebo nabouraný nárazník auta. Napřímila se na židli a složila ruce v klíně. Víc než kdy jindy toužila, aby tu s ní seděl David.

Bloch hovořil přísně věcně. „Současný ředitel Mossadu Raymond Nurin mě nedávno požádal o schůzku. Před několika týdny se v Íránu ztratil tým našich operativců. Slyšela jste o tom?“

„Vzpomínám si, že mi David ukazoval článek v *Postu*. Uvažoval, jestli tam nebyl někdo, koho znal.“

„Jsem si jistý, že přinejmenším jednoho z těch mužů znal velmi dobře, před několika lety pracovali spolu, když jsem tomu velel. Jmenoval se Janiv Stein.“ Bloch ji stručně seznámil s některými podrobnostmi nezdařeného útoku, s detaily, které se do *Postu* rozhodně nedostaly. Pak se zmínil o dalším

misí, která selhala o několik měsíců dříve. Vysvětlil, jak zoufale se Mossad snaží zastavit iránský běh za šílenstvím s jadernou hlavicí.

„Klíčem k jejich zastavení,“ pokračoval, „je likvidace šéfa jejich jaderného programu doktora Ibrahima Hamediho. To on byl cílem obou nezdařených misí.“

„Antone, já nic z toho opravdu nepotřebuju vědět, protože...“

„Příští týden,“ přerušil ji, „odcestuje Hamedi mimo Írán. Ředitel věří, že bude zranitelný, a je rozhodnutý zkusit to znovu. Problém je...“

„Já na problémy vašeho ředitele zvysoka kašlu! Jsem tady na lékařské konferenci. David a já spolu žijeme a od vás ani od Izraele nic nepotřebujeme.“

Servírka přinesla Blochovi kávu a na chvíli je přerušila. Když odešla, Bloch nepředstíral, že mluví na svůj šálek. „Christino, *prosím vás*, vyslechněte mě. Mossad se ocitl ve vážné krizi. Mise, o kterých jsem vám vyprávěl, selhaly, protože někde v agentuře dochází k úniku informací, působí tam zrádce, který Mossad úplně ochromil. Nemůže této příležitosti otevřeně využít a Nurin je přesvědčený, že existuje pouze jeden jediný způsob, jak jít po Hamedim. Musí na něj nasadit někoho mimo organizaci.“

Christina ztuhla. Její hlas se změnil v ledový arktický šepot, který překvapil i ji samotnou. „Tohle ani neříkejte!“ Odstrčila se i s židlí od stolu a vstala. „Vůbec se k němu nepřibližujte!“ Její hlas nabýval na síle. „Dejte nám pokoj!“

Bloch vyskočil a vzal ji za paži, stiskl ji jako ve svěráku. „Přesně to jsem řekl Nurinovi!“ zašeptal drsně. „V tomto stojím na vaší straně!“

Lidé se po nich začínali ohlížet.

„Jsem na vaší straně,“ opakoval již klidněji.

Christina se váhavě posadila.

„Říkal jsem mu, že to David nikdy neudělá, že ho nelze přesvědčit, aby se vrátil,“ pokračoval Bloch. „Napadlo mě, že si ze mě chce Nurin udělat osobního emisara, abych se pokusil Davida přesvědčit, že by měl ten úkol vzít. Řekl mi, že... že dnes budete tady ve Stockholmu. Sama.“

Christina zprvu nechápala. Jako lékařka byla zvyklá na přímé jednání, neuměla pátrat po kličkách a skrytém významu slov. Nakonec však pochopila, co Bloch naznačoval, a ledové poznání ji ohromilo. Bývalý šéf Mossadu mluvil dál, ale ona ho sotva vnímala.

„Copak to nechápete?“ zeptal se jí. „Jsem jediný člověk v Izraeli, kterému můžete věřit. Ředitel mě požádal o pomoc, domníval se, že vás dokážu v tichosti do všeho zapojit. Slíbil jsem mu, že to zkusím.“

Svět se s ní prudce otáčel, Blochovy oči ji však držely pevněji než jeho ruka, po níž jí zůstala na předloktí podlitina. „To jsem mu *slíbil*. Ale pravda je taková, že jsem sem přišel, abych pomohl *vám*. Dostanu vás z toho.“

Zavrtěla hlavou. „Nevím, co se mi snažíte sdělit...“

„Poslouchejte mě velmi pozorně, Christino. Chci, abyste se nenápadně podívala přes ulici. Uvidíte stříbrné audi a dva muže. Jeden stojí na chodníku, druhý sedí za volantem.“

Christina se snažila působit nenuceně ve světě, jenž zešílel. Naklonila hlavu a spatřila je, dva muže a automobil zarámované třpytící se vodní hladinou. Ten na chodníku byl vysoký a statný, měl černé vlasy. Muž za volantem byl plešatý a měl silný krk.

Bloch pokračoval: „Třetí muž zaujal pozici u vchodu do kavárny, na chodníku. Mluví do telefonu.“

Podívala se naznačeným směrem. Ano, usmíval se a bezstarostně hovořil. Klidně mohl zvát přítelkyni na rande anebo si domlouvat tenisový zápas.

Bloch teď mluvil pomalu a odměřeně. „Musíte udělat to, co vám řeknu, Christino. Kvůli sobě. Kvůli *Davidovi*.“

Christina se držela okraje stolu. Musela se něčeho držet. Bloch se na ni vážně díval a ona si představovala, že takto se díval na Davida – těsně předtím, než ho poslal do světa jako izraelský vraždící stroj.

„Mají v úmyslu posadit vás do toho auta. Na letišti čeká soukromý tryskáč. Právě teď předpokládají, že vás nějakou lstí přiměju klidně dojít k autu.“

Střelila očima přes ulici.

„Ve skutečnosti udělám to, že zaplatím účet a vstanu. Až to udělám, zavěsíte se do mě a zamíříme k východu. Až vám dám povel, otočíte se a utečete. Vběhnete do restaurace a pokračujte centrální halou přímo do zadního traktu. Za kuchyňní najdete zadní východ. Vede do úzké uličky.“

Stůl se začal mírně otřásat, jak ho křečovitě svírala. Soustředila se na sklenici vody, která stála na stole, jako zhypnotizovaná soustřednými kruhy na hladině.

„V uličce zabočíte doleva.“ Bloch se natáhl a téměř násilím jí odtáhl ruku od hrany stolku, tu, která nebyla z ulice vidět. Christina ucítila, že jí něco vložil do dlaně. Sklopila zrak a spatřila klíček od auta.

„Tmavomodrý saab, blízko ústí uličky. Jedte rovně, pak odbočte doprava. Není nutné jet rychle, budete mít náskok a oni nebudou vědět, co mají hledat. Já je tu zdržím, jak nejdele to půjde.“

Hleděla na něj se žalostnou prosbou v očích, silou vůle se ho snažila přimět, aby přestal.

„Jinak to nejde, Christino!“ přesvědčoval ji tiše.

„Ale... co potom?“

Jeho ruka se k ní pod stolem znovu natáhla. Tentokrát v ní držel její ztracený mobilní telefon.

Odověděl na její otázku dříve, než ji položila. „Včera v noci jsme ho vzali z vašeho hotelového pokoje, abychom vás izolovali. Vypnul jsem ho a vy ho nezapínejte. Kdyby byl zapnutý, mohli by vás podle něho vystopovat. Prostě si ho schovejte do kapsy.“

Poslechla a ani se neobtěžovala ptát, jak se jim podařilo proniknout k ní do pokoje.

„Už jsem poslal Davidovi zprávu. Je na cestě.“

„David přijede sem? Co jste mu řekl?“

„Počkejte do zítřka,“ ignoroval Bloch otázku, „a potom se s ním spojte. Zatelefonujte mu z autobusu nebo z taxíku, prostě z jedoucího dopravního prostředku. Když se neohlásí, zase mobil vypněte a zůstaňte v pohybu. Zkuste to znovu následující den ve stejnou dobu. A ať mezitím uděláte cokoliv, rozhodně se nevracejte do hotelu. Jestli je nedokážu zastavit, bude to první místo, kde vás začnou hledat.“

„Jestli je nedokážete...“ Myšlenky jí ztuhly jako metronom, když narazí na zarážku. „Proč to děláte, Antone?“

Zdálo se, že pečlivě volí slova. „Za ty roky jsem toho po Davidovi požadoval opravdu hodně. K tomuto rozhodnutí jsem dospěl teprve před týdnem, o svátku Jom kipur, to je náš Den smíření.“

Servírka přinesla účet. Bloch ho zaplatil v hotovosti a vstal. „Jdeme,“ zavelel.

Christina se odstrčila od stolu, ale náhle jako by ji opustily síly. Bloch ji vzal za loket a s jeho pomocí se konečně dokázala zvednout a srovnat s ním krok. Muž na chodníku pořád klábosil do telefonu. Stál necelých deset metrů daleko.

„Jste připravená?“ zašeptal Bloch a nasadil falešný úsměv, jako kdyby doprovázel dceru do tanečních.

Christina zareagovala tak, že se podívala přímo na muže u vchodu. Byla to chyba. Když zjistil, že se na něho dívá, jeho veselý výraz byl rázem ten tam. Schoval mobil do náprsní kapsy saka, a když se jeho ruka vynořila, držela pistoli.

„Běžte!“ vykřikl Bloch a odstrčil ji.

Christina zakopla, ale udržela rovnováhu. Ztuhlá nerozhodností viděla, jak Bloch vytasil vlastní zbraň. Zarachotily výstřely. Muž na chodníku padl k zemi. Další palba zazněla přes ulici. Do nohou, které se jen před okamžikem trásly slabostí, se jí vlila nová síla a Christina se rozběhla. Rameňy si bezohledně razila cestu mezi hosty do přítmní jídelny. Lidé ječeli, snažili se jí uhýbat z cesty. Zpomalila a ohlédla se přes rameno. Zahlédla Blocha, jak míří pistolí na něco – ne, na někoho –, a pak se jeho tělo otřáslu, jednou, podruhé a Bloch padl jako kámen. Christina se v prvním popudu chtěla k němu rozběhnout, ale v příštím okamžiku už couvala k zadnímu východu a jen silou vůle mu vsugerovávala, aby vstal. Bloch se nehýbal.

Střelba utichla.

Christina se prudce otočila, narazila do číšníka a vyrazila mu z ruky vrchovatě naložený táč. Na podlaze zarachotily příbory a roztráštěný porcelán. Pokud muži na ulici ztratili ve zmatku přestřelky její stopu, teď o tuto výhodu určitě přišla. Taky že ano – viděla, že statný muž, který prve stál u auta, teď přebíhá ulici a ukazuje na ni prstem.

Proběhla kolem rozčileného šéfkuchaře do haly a na jejím konci, jak Bloch avizoval, spatřila dveře. Zvýšila tempo a bez zpomalení jimi proběhla. Ocitla se v úzké uličce a hned za dveřmi zakopla o bedničku s kuchyňským odpadem. Roz-

plácla se na asfaltu a do úst jí vnikla hrst prachu. Ale když zvedla hlavu, stál přímo před ní – modrý automobil. Vyškrábala se na nohy a za několik vteřin byla u něho. Dveře nebyly zamčené a Christina rychle nastoupila. Nějakým zázrakem neztratila klíček, svírala ho v pěsti jako talisman spásy. Strčila ho do zapalování.

Klíček neseseděl.

ČTYŘI

Christina udeřila dlaní do klíčku. Pronikl do otvoru a zasekl se v něm.

„Bože, to ne! Ne, ne, ne!“

Ohlédla se přes rameno. Zatím nikdo. Znovu zkusila otočit klíčkem, ale ten se ani nehnul. Horečně hrábla po radici páce. Byla v parkovací poloze. Šlápla na brzdu. *Co dál?* Zamčený volant. Tolik zatracených bezpečnostních mechanismů! Zakroutila volantem a současně se snažila otočit klíčkem. Zůstal zaseknutý.

Ze zadu něco zarachotilo.

Ohlédla se a spatřila mohutného muže. Stál ve dveřích restaurace, v ruce držel pistoli a pročesával očima uličku. Přikrčila se na sedadle, a v tom okamžiku pochopila, v čem je problém – uviděla znak uprostřed věnce volantu. Ford. Vztekle praštila dlaní do sedadla, protože si vzpomněla na Blochova slova. *V uličce zahněte doleva.* Upadla, a když zvedla hlavu, uviděla modré auto. Jenomže stálo špatným směrem. Opatrně vyhlédla mezi opěrkami hlavy. Urostlý muž opatrně kráčel na druhou stranu, mírně otáčel hlavou ze strany na stranu, pistoli připravenou k palbě. O třicet metrů dál parkoval jiný modrý automobil, saab, jehož klíček vězel zaklíněný v zapa-

lování fordu. Christina se k němu naklonila a zkusila ho vytáhnout, ale byl beznadějně zaseknutý. Neměla čas tento problém řešit. Mohutný muž se brzy otočí a vydá se k ní, anebo si tuto část uličky vezme na starost jeho parták. Christina se musí pohnout.

Přesunula se na sedadlo spolujezdce, kde se mohla lépe skrýt před pátravým zrakem pronásledovatele. Znovu vyhlédla a uviděla ho, jak u protějšího konce uličky nahlíží do kabiny saabu. Příčná ulice před ní byla vzdálená pouhých šest metrů. Připadalo jí to jako kilometr, ale kdyby doběhla za roh a nevyšimlila si jí, měla by šanci uniknout.

Zatáhla za kliku, jako kdyby byla z křehkého skla. Mechanismus se slabým cvaknutím povolil a Christina otevřela dveře. Vyplazila se z auta a zůstala příkrčená, dveře nechala otevřené jako clonu. K nároží jí chyběly dva kroky, když za sebou uslyšela výkřik.

„Stůj!“

Christina sprintovala k nábřeží, uhýbala bicyklům a proplétala se mezi čumily, kteří zírali na poničenou kavárnu za ní. Na kavárnu, kde ležel Anton Bloch v kaluži krve. Ohlédla se a spatřila urostlého muže, který ji pronásledoval. Právě přebíhal ulici a kličkoval mezi auty. Jedno z nich ho za kvílení houkačky málem srazilo a MUDr. Christina Palmerová, která složila přísahu, že bude léčit a uzdravovat, zalitovala, že se to nestalo. Pohybovala se rychle, žádné belhání k smrti vyděšené ženy, nýbrž odhodlaný běh překážkářky, již byla na střední škole. I tak pronásledovatel její náskok zkracoval. Jeho partnera, řidiče audi, neviděla. Že by ho Bloch postřelil? Usoudila, že na tom nezáleží. Jeden muž s pistolí bohatě stačí.

Její podrážky bušily do stezky podél nábřeží. Po levé ruce měla rušnou ulici, jejíž protější stranu lemovaly hotely a obchody. Vpravo ležel přístav, u krátkého mola se pohupovaly uvázané vyhlídkové lodě, z trajektu vystupovali cestující. Christině se zvedal hrudník námahou. Byla ve výborné kondici, každý týden uběhla pětadvacet kilometrů, ale běžet o život je něco jiného.

V dále slyšela stoupavé a klesavé kvílení sirén. Policie se sjíždí ke kavárně – ovšem ona se tímto směrem vydat nesmí. Blížila se k přeplněnému přechodu a obratnou kličkou se vyhnula ženě na jízdním kole. Běžela dál, ale vtom spatřila něco, co ji donutilo prudce zabrzdit. Třicet metrů před ní stál osobní automobil se zvednutou kapotou. Stříbrné audi. Muž z Mossadu se nakláněl do motorového prostoru, díval se však přímo na ni.

Christiny se poprvé zmocnila panika. Proti ní stáli profesionálové jako David. Automobil zaujal perfektní pozici, a protože parkoval v zákazu zastavení, řidič zvedl kapotu a předstíral poruchu. Minutu nebo dvě mu to vydrží a víc nebude potřebovat. Tahle finta možná pochází přímo z příručky Mossadu pro agenty v terénu. Mohutný pronásledovatel byl asi patnáct metrů daleko, běžel po ulici vedle obrubníku, ale právě zpomalil do rychlé chůze a funěl s elegancí vyčerpaného býka.

Christina kroutila hlavou zprava doleva a zpátky. Žádná úniková cesta se jí neotevírala. Protivníci pokryli všechny úhly. Příliš pozdě si Christina uvědomila, jaké chyby se dopustila – tím, že prchala po nábřeží, se nechala zahnat do pomyslného kouta a usnadnila tak pronásledovatelům řešení geometrické úlohy. Mohla křičet, volat o pomoc, ale policie má zrovna práci jinde – střelba, těla na ulici. A tihle dva ope-

rativci z Mossadu by hysterickou ženskou zvládli stejně hravě jako zaparkovat v zákazu a zvednout kapotu.

Blížili se k ní, jejich zbraně však Christina neviděla. Nepotřebovali je. Věděli to všichni tři a na ničem jiném nezáleželo. Christina se otočila k přístavu. Voda vypadala studeně, nevábně. A pak v hluku provozu na ulici a šumu velkoměsta rozeznala konkrétní zvuk. Hluboký rachot. Zadívala se na krátké molo, u něhož se houpala na vodě vyhlídková plavidla. Všimla si mezi nimi jiné loďky, která právě odrážela od mola. Byla devět metrů dlouhá, měla oblé boky a zabudovaný motor a vypadala jako služební plavidlo správce přístavu. Na palubě byly uloženy vrátky s lany a dvousetlitrové barely. Lodník na přídi právě smotával poutací lano. Další je určitě v kormidelní budce. Nad zádí přerušovaně stoupal kouř.

Christina se nejvyšší rychlostí rozběhla. V plném tempu vběhla na prkna mola a sledovala motorové plavidlo, pomalu se vzdalující v oblacích spálené nafty. Lodník zmizel v kajutě. Ke konci mola zbývalo Christině šest metrů. Sprintovala bez jediného ohlédnutí – věděla, že má pronásledovatele za zády. Zadní obrubník člunu byl asi půldruhého metru od mola a vzdaloval se. Rachot motoru o oktávu stoupl, jak kapitán přidal plyn. Kolik je to teď? Dva a půl metru? Tři? Co na tom záleží?

Christina se v plné rychlosti soustředila na dvě věci: na poslední prkno mola a silné, mastné zábradlí člunu. Bez nejmenšího zaváhání se odrazila od okraje mola jako skokan do dálky od prkna a vznesla se do vzduchu. S pažemi nad hlavou překonala mezeru a narazila do boku plavidla. Při dopadu se odrazila a hrábla rukama po úchyty. Pravačkou na cosi narazila a vši silou zaryla nehty a prsty do hrubé sítě. Visela na boku loďky, nohy ponořené až k rozkroku do studené

vody přístavu táhla za sebou, horní polovinu těla přitisknout ke kovovému trupu. Ruka jí začala proklouzávat, ale to už zvedla i druhou paži a zachytila se drsného konopného lana, které sloužilo pro uvazování k molu. Chytila se pevněji a přitahovala se, kroutila se a kopala, až se jí podařilo zvednout nohu přes okraj paluby. Pak se konečně vytáhla přes zábradlí a zhroutila se na mokrou ocelovou palubu.

Bolela ji všechna žebra a v předklonu postupovala podél levoboku ke střední části plavidla. Po posádce ani vidu, ani slechu. Loď nabírala rychlost a prodírala se mezi vlnami, vítr vyvolaný jejím pohybem sílil. Christina se složila na palubu, opřela se zády o kormidelní budku a lapala po dechu. Teprve teď se odvážila ohlédnout. Dva muži stáli na molu, dohadovali se a gestikulovali. Jeden vytáhl mobil. Christina zavřela oči a přitáhla kolena k rozbolavělému hrudníku. Sáhla do zadní kapsy pro telefon. Byl mokrý a měl rozbitý displej.

„Ne!“

Navzdory Blochovu varování ho zapnula. Nic se nestalo, popraskaný displej ani nezablíkal.

Poklesla na duchu. „Ach, Davide,“ zamumlala bez dechu. „Co si teď počnu?“

Oba muži na molu se za ní pořád dívali, ale zmenšovali se, jak se od nich loď vzdalovala. Christina se podívala přes oblouk přídě a za vodní masou a vlnolamy na protějším břehu spatřila bludiště městských ulic. Za nimi se umělé průplavy měnily v přirozené vodní cesty. Věčně zelené ostrovy a kroutící se průlivy. A pak najednou znala odpověď.

Přesně o tom jí vždycky říkal David.

PĚT

O devatenáct hodin později Airbus A-340 společnosti Scandinavian Airlines hladce dosedl na přistávací dráhu stockholmského letiště Arlanda a poslední desítky metrů šest a půl tisíce kilometrů dlouhé pouti ujel po zemi. Velký tryskový letoun dobrzdil na vyhrazené místo u terminálu a tři sta dvanáct cestujících zahájilo obvyklou odysseu přes nástupní rukáv a dlouhé chodby ke klikatým frontám před lidským skladištěm označeným PŘÍLETY.

Mezi nimi, stísněný uprostřed davu, kráčel vysoký a mírně neupravený muž. Byl opálený a v kondici, ale očividně unavený. Na sobě měl polokošili volně visící přes opasek zmačkaných plátěných kalhot a vypadal jako člověk vracející se ze zasloužené dovolené. Rozcuchané vlasy vybledlé sluncem přecházely na obličejích v několikadenní strniště. Tkaničky nezavázaných bot se táhly po podlaze z naleštěného kamene. Všechno ostatní mezi hlavou a chodidly, unavené a pomačkané, odpovídalo nočnímu devítihodinovému letu přes Atlantik. Na první pohled další nenápadný cestující v moři jemu podobných. Ale kdyby se někdo podíval pozorněji – což ovšem nikdo neudělal –, možná by si všiml jistých

znaků, které ho vydělovaly z davu. Pohyboval se tiše a plynule, bez jediného zbytečného gesta. V jedné ruce, levé, nesl těžkou cestovní kabelu, ale bez náznaku neobratnosti či ztráty rovnováhy. Jeho krok byl lehký a kontrolovaný, dalo by se říci precizní. Muž se vyhýbal pohledu na ostatní pasažéry, ani v husté tlačenci se nikoho nedotkl ramenem. A nejvýmluvnější bylo, že se jeho oči nenápadně, ale neustále pohybovaly.

Lidská řeka se zabrzdila o zátaras v podobě přepážky celního a pasového odbavení a David Slaton trpělivě stál za padesáti ostatními v řadě pro občany nečlenských zemí EU. Po druhé od přistání zkontroloval mobil. Od Christiny pořádně nic. Vyvolal si na displeji zprávu z předchozího dne a hleděl na ni: Pomoc! Jediné slovo, ale při své jednoduchosti zněl vzkaz o to hlasitěji. Od té doby mu nezvedala telefon, neposlala textovou zprávu ani e-mail. Slaton si snad postě pokusil představit, co se asi mohlo stát. Napadala ho spousta katastrofických scénářů, ale všechny vycházely ze společného zdroje – někdejší život agenta Mossadu se vrátil jako bumerang. Někdo se chtěl pomstít.

Doufal, že tento den nikdy nenastane. Nepředvídatelná událost, na kterou se chtěl připravit a Christina si ji odmítala připustit. Tak jak to dělal po celou dobu transatlantického letu, i nyní se David snažil připravit si adekvátní reakci. Byl produktem výcviku a metod založených na předvídatelnosti, neboť ovládnout můžete pouze to, co je předvídatelné. Nyní se vůbec poprvé ocitl v situaci, kdy jeho snahu o hledání účinné odpovědi narušovala neschopnost plně se soustředit. Myšlenky se pořád rozbíhaly všemi směry. Neukotvené ve slovech a gestech zůstávaly nevyřčené. Už zažil, jak se jiní potýkali se stejnými komplikacemi. Pozorovatel odstřelovač-

ského týmu s vážně nemocným dítětem. Parťák při sledovačce, který procházel ošklivým rozvodovým řízením. Už dávno dospěl k názoru, že osobní problémy narušují akci *vždycky*. Tentokrát to však bylo jiné. Tentokrát to prožíval on sám na vlastní kůži.

Dostat se až sem bylo velmi jednoduché – existoval jediný možný směr postupu. *Přijed' co nejrychleji do Stockholmu*. Ale co dál? Na rozdíl od starých časů nemohl počítat se žádnou pomocí. Financování, zpravodajské porady, personál velvyslanectví, diplomatická imunita, to vše kdysi bral za samozřejmé, za věci, které někdo v kanceláři skryté hluboko v útrobách strojevy Mossadu pokaždé umožní. Ovšem teď budou s Christinou čelit hrozbám sami.

Fronta se sunula pomalu a rozdělila se na pět menších řad. Jak se Slaton blížil k vyvýšenému pódiu s přepážkou, prohlížel si imigrační úředníci, ženu středního věku, atraktivní ve stylu peroxidové blond hřívy nad brýlemi se želvovinovými obroučkami. Na prsteníku levé ruky s dokonalou manikúrou chyběl snubní prsten, uniformu na štíhlé postavě měla čistou a nažehlenou. Možná běžkyně. Všiml si opálené kůže kolem očí, jako kdyby nedávno trávila hodně času venku a nosila sluneční brýle. Pokud by měl hádat, tipoval by víkendový půlmaraton. Slatona napadlo, že už dlouho nikoho takto nehodnotil.

Přistoupil k přepážce.

„Váš pas, prosím,“ požádala úsečně.

Podal jí doklad a úřednice ho projela skenerem. Zadávala se na displej, který obsahoval spoustu informací o americkém občanovi Edmundu Deadmarshovi. Celé jméno, místo narození, věk, základní biologické údaje. Může tam být výstražné návěští? uvažoval David. Zatím ho nečekal žádný

uvítací výbor, ať už policejní, z ministerstva spravedlnosti nebo ze švédské bezpečnostní služby. Čím déle to tak zůstane, tím lépe, usoudil.

„Jak dlouho se zdržíte, pane?“ zajímala se úřednice.

„Jen pár dní.“

Vrátila mu cestovní pas a usmála se, přičemž se mu dívala do očí déle, než bylo nutné. „Přeju příjemný pobyt ve Švédsku, pane Deadmarshi.“

A v té chvíli to Slatonovi došlo.

Včera obdržel zoufalý vzkaz od manželky a v následujících hodinách nerozhodně váhal. Zmítal se vnitřním konfliktem, nemohl se definitivně rozhodnout. Ale tady, u přepážky pasového odbavení, najednou všechno vykrytalizovalo. Teď měl v životě jediný cíl – najít Christinu a odvést ji do bezpečí. A bude-li to vyžadovat kompletní návrat k tomu, čím kdysi byl?

Budiž.

Přechod se odehrál se znepokojivou lehkostí. David Slaton neměl nejmenší zájem o nezávazný flirt s pohlednou ženou. Ovšem Edmund Deadmarsh, v dané chvíli vnímaný jako unavený, ale docela atraktivní cestující, mohl zareagovat jediným možným způsobem. Obdařil úřednici okouzlujícím úsměvem.

„Děkuji. Určitě bude příjemný.“

S těmito slovy se *kidon* obrátil k východu a zmizel.

O pět minut později nastoupil do taxíku.

„Hotel Strand, prosím.“

„Hotel Strand,“ zopakoval řidič.

Taxikář byl urostlý snědý chlapík, kterému by slušel usměvavější výraz a ostřejší holicí strojek. Snažil se navázat

hovor lámanou angličtinou, měl obvyklé poznámky o počasí a dotazy, jestli už zde pasažér někdy byl. Slaton ho podle přízvuku odhadl na Východoevropana, nejspíš Bulhara. Odpovídal jednoslabičně a konverzace brzy zašla na úbytě.

Ve většině případů nabízí jízda na zadním sedadle taxíku příležitost k oddechu a uvolnění. Pro zabijáka však představuje něco zcela jiného. Nejdůležitější je pozice. Slaton seděl tak, aby viděl řidičovy ruce, zda je má položené na volantu, nebo dělá něco jiného. Dalším důležitým prvkem je zpětné zrcátko – v případě potřeby musel vidět řidičovy oči, ale jediným pohybem ramenou mohl uniknout z jeho zorného pole. Potřeboval také volný výhled na obě vnější zpětná zrcátka, ne proto, aby sledoval provoz za sebou – diskrétní pootočení hlavy je vždycky lepší –, ale spíš aby monitoroval slepá místa v zadních kvadrantech, zejména při zastavení. Taxík byl vybavený standardním bezpečnostním zajištěním. Dveře tohoto typu se nezamykaly automaticky a Slaton zaznamenal umístění manuálních západek. Všechna okénka kromě toho u řidiče byla vytažena – zřejmě se mu nelíp řídilo s vystrčeným loktem. Přední a zadní část kabiny oddělovala přepážka z plexiskla opatřená otvorem příliš malým, aby se jím protáhl člověk. Ovšem paže, i silná, by pronikla dost daleko, aby ruka uchopila volant, což byla jediná možnost, jak mohl v případě nouze převzít alespoň částečně kontrolu nad vozidlem. Tyto detaily většinou nic neznamenají, ale jednoho dne mohou rozhodovat o životě a smrti.

Jízda trvala půl hodiny, a jak se blížili k centru města, začal si Slaton všimnout okolí. Kdy naposledy navštívil Stockholm? Před osmi lety? Před deseti? Jistě se tu dost změnilo. Například způsob nákupu jízdenek na městskou hromadnou dopravu nebo to, který fotbalový klub hraje momentálně nej-

lépe. Předpokládal, že budou všude instalovány bezpečnostní kamery, které dohlížejí na obchody, městská parkoviště a hlavní dopravní tepny. David věřil, že by se svou švédštinou hravě obstal, ale momentálně mu nebyla k ničemu. Edmund Deadmarsh, muž, který vlácel kamenné kvádry přes vzorně zastřižený virginský trávník, by neměl plynně ovládat šest cizích jazyků.

Taxík odbočil do hustého provozu na jedné z hlavních průběžných komunikací. Chvilí nato spatřil Slaton přístav a po další odbočce se v dálce před ním objevil cíl cesty, široká a vysoká budova připomínající žulový trůn na nábřeží – hotel Strand. Opřel se a uspořádal si myšlenky. Christina tu někde je, ale on zatím má pouze počáteční bod. Napadlo ho, že ani nezná číslo jejího pokoje. Znovu se v duchu pokáral. Celý rok odpočíval a jeho schopnosti se vytratily. Místo střelby trénoval recyklování odpadu, místo kontrasledovacích opatření sepisoval seznamy, co nakoupit v supermarketu. Nyní Christina trpí, a je to přímý důsledek jeho polovičatos-ti. Přímý důsledek jeho neopatrnosti.

Už nebude neopatrný.

Řidič vysadil Davida pod markýzou nad vchodem do hotelu přesně čtrnáct minut po jedné odpoledne. Slaton uhradil jízdné a pak předal hotelovému poslíčkovi svou kabelu a desetidolarovou bankovku se slovy, že se zakrátko vrátí. Vyšší spropitného si dobře promyslel. Dost na to, aby si ho sluha zapamatoval, až se za hodinu nebo za dvě přihlásí o své zavazadlo. Ne dost na to, aby si ho pamatoval ještě zítra.

Vyšel z hotelu, ostře odbočil a vykročil ulicí s jistotou, že ho nikdo nesleduje. Litoval toho, protože stín by ho dovedl ke Christině. Zamířil rovnou do Berzeliova parku na začátku

nábřeží a zahrnul doprava. Procházel spletí městských ulic a po dvou krátkých pauzách se znovu zastavil, aby obdivoval secesní architekturu Královského dramatického divadla. Změnil směr a vydal se na západ, až dorazil do Kungsträdgårgenu, kde prošel kolem sochy Karla XIII., pomlouvaného a očerňovaného panovníka z počátku devatenáctého století, než se s uznalým pohledem ponořil do meandrovitých pěšin, vinoucích se malebnými zahradami. Pak odbočil doleva na most Strömbron a přidal do kroku. Sedmadvacet minut poté, co odešel, se vrátil do hotelu, jeho hodinky ukazovaly 13:41.

Rozhodně nepovažoval tento čas za ztracený. Našel dvě stanoviště taxíků, kde auta stála srovnaná u obrubníku a jejichž řidiči se opírali o kapoty a kouřili. Koupil si celodenní jízdenku platnou bez omezení i v metru a v převozních člunech a lokalizoval sedm zastávek autobusů a tramvají. U nedaleké parkovací garáže si všiml, že v kukani vrátného visí na polici s háčky klíčky od nejméně padesáti automobilů nejnovějších typů. Uložil si do paměti místa s nepravidelným dopravním provozem – ucpané křižovatky a jednosměrné ulice, stejně jako dva příslušníky ochranky vyzbrojené samopaly Steyr TMP, hlídkující před budovou banky na Stallgatanu. Věděl, že stanoviště mobilních policejních hlídek se nachází nedaleko Kungsträdgårgenu a slouží tam dva policisté s pistolemi SIG Sauer a náhradními zásobníky, kteří by se dostali do hotelu za čtyři minuty, kdyby ze všech sil sprintovali. Věděl také, že hotel má jeden služební vchod, šest požárních únikových dveří a celé severní křídlo, jehož přízemní okna nejsou osazena mřížemi.

Teprve pak vešel hlavním vchodem do hotelu Strand.

—

Vstoupil do haly, zastavil se a zahájil nenápadný průzkum.

Navzdory majestátnímu exteriéru porostlému břechťanem představovala hala ukázkou moderní skandinávské interiérové architektury: podlahy z javorového dřeva a na nich vlněné finské koberce Redmaynea, pohodlná křesla a příslušenství z poloviny minulého století, hodně skla a leštěného chromu. Slatona však na nábytku zajímalo pouze jeho rozmístění a ukládal si do paměti vzhled prostoru: pulty, schodiště, výtahy, salonky. Zaznamenával zvuky i celkovou atmosféru. Zkušené oči si letmo prohlédly každého hosta a zaměstnance v naději, že postřehnou někoho stejně zkušeného. Jeho pozornost však neupoutalo nic.

U pultu stály dvě recepční, nedaleké stanoviště komorníka obsadil starší muž, momentálně pohroužený do vážného rozhovoru s hotelovým hostem. Slatonovi tedy nezbývalo než zamířit k recepci. Vybral si mladší z obou žen, něco přes dvacet, blond vlasy, oslnivý úsměv. Dychtivá potěšit.

Vzhlédla, když postřehla blížícího se muže, a zeptala se: „*Kan jag hjälpa dig?*“

Slaton nebyl nepřipravený. Jeho šedomodré oči a pískové vlasy – po celém létu stráveném na slunci světlejší než obvykle – z něj z dívčina pohledu dělaly spíš Švéda než Američana. Anebo Izraelce, když přijde na věc. Další důvod, proč byl Mossadu tak užitečný.

„Promiňte,“ omluvil se, „jsem Američan.“

Bez obtíží přešla do angličtiny: „Samozřejmě. Jak vám mohu pomoci?“

„Hledám jednoho vašeho hosta, ale neznám číslo pokoje. Mohla byste mi ho prosím zjistit?“

„Takové informace nesmím sdělovat,“ řekla Slatonovi to, co dávno věděl. „Ale jestli chcete, mohu do toho pokoje zatelefonovat a pak vás nechám s hostem promluvit.“

„To by bylo od vás hezké.“

„Jak se ten host jmenuje?“

„Christina Palmerová. Doktorka Christina Palmerová.“

Slaton recepční pozorně sledoval a vycítil zaváhání. Tenké prsty vyťukaly jméno do počítače.

„Tady to je,“ řekla po několika vteřinách.

Přisunula k Slatonovi domácí telefon a prostřednictvím počítače ho spojila s číslem pokoje. Znovu sledoval její prsty a dívka našťástí použila numerickou klávesnici, ne horní řadu znaků. Paměť má tu výstřední vlastnost, že si snadno zapamatuje úhozy na desetimístné klávesnici podle rozmístění. Sedm, tři, dva, čtyři. Sedmička byla s největší pravděpodobností předčísli vnitřní linky, což by znamenalo, že Christina bydlí v pokoji 324.

Nebo bydlela.

Slaton uchopil sluchátko a poslouchal vyzvánění. Doutnala v něm naděje, že to Christina vezme, že ji probudí z odpolední dřímoty a u večere se společně zasmějí velkému nedorozumění. Po osmém zazvonění zavěsil, naděje zemřela.

„Bohužel není u sebe,“ řekl recepční. „Zkusím to později. Děkuju za pomoc.“

„Bylo mi potěšením,“ odvětila dívka.

Slaton se už chystal k odchodu, když dodala: „Okamžik, pane...“ Další zaváhání.

David zpozorněl a viděl, jak dívka střelila očima doprava, ke své kolegyni. Druhá recepční stála strnule jako socha, pohled upřený do haly na bod za Slatonovými zády.

Pohledná mladá dívka něco říkala, ale David ji neslyšel. Soustředil se na reflexní pruh nerezové oceli na stěně za recepčním pultem. V zrcadlové ploše spatřil tři muže, kteří se k němu blížili.

Slaton se neotočil, ale pohnul se. Jen neznatelně. Zaujal rozkročenější postoj a levou nohu posunul mírně dozadu. Připravil se. Ruce měl volné, nemusel pokládat kufr nebo schovávat do kapsy mobil. Napjal svaly a hledal pohledem provizorní zbraň, ale stál před recepcí moderního hotelu a tam nic nebylo.

Když se trojice přiblížila na deset kroků, muži se rozdělili, aby pokryli levé i pravé křídlo. Slaton podle toho poznal, že mají dobrý výcvik. Nabízely se mu dvě možnosti, bohužel každá z nich vyžadovala zcela odlišnou reakci. Zvážil nejhorsí scénář a v duchu si vykreslil průběh událostí. Kdyby o půl kroku couvl, mohl by se otočit doleva a napadnout muže po své pravici, toho nejmohutnějšího, kopem do hlavy. Pokračoval by v otočce a nabral by pravým loktem muže uprostřed. Tam plánování ukončil, věděl, že další vývoj si vzhledem ke spouště proměnných může představit jen těžko.

Od rvačky ho dělily jen vteřiny a věnoval poslední pohled starší recepční. Pozorně studoval její výraz. Dělal si starosti, ale ovládala se. Měla se na pozoru, ale nepřipravovala se na to, že se vrhne k zemi, aby se skryla za pultem. Na základě toho se rozhodl.

Muži byli tři kroky od něj, když se k nim pomalu otočil.

Ten uprostřed, nejmenší a o deset let starší než jeho partáci, vsunul ruku pod klopu saka. Vynořila se, jak David doufal, se značně ohmataným služebním průkazem.

„*Polisen. Vi vill prata med dig.*“

Slaton se na něho tázavě zadíval. „Umíte anglicky?“

„*Policie. Rádi bychom si s vámi promluvili.*“

ŠEST

„Mohl bych vidět vaše doklady, pane?“

Slaton předal muži uprostřed cestovní pas a díval se, jak vyťukává do chytrého telefonu E-d-m-u-n-d D-e-a-d-m-a-r-s-h. Ti dva po stranách stáli bez hnutí a tvářili se lhostejně. Po pravdě řečeno byl Slaton rád, že jedná s policií – stála v čele seznamu kontaktů, které musí navázat. Moc ho však netěšilo, že se s policisty setkal právě tady. Byl si jistý, že je na něho upozornila recepční, když se vyptával na Christinu, a znepokojilo ho, že si prostým dotazem vysloužil pozornost ochránců zákona. Nutně z toho vyvodil, že policie přišla do hotelu z důvodů, které se týkaly jeho manželky. A obzvlášť zlověstně působilo, že na tuto akci byli přiděleni tři muži.

„Hledám svou ženu,“ řekl Slaton velmi sklíčeně.

„Jak se jmenuje?“

„Doktorka Christina Palmerová. Přijela sem na lékařskou konferenci.“

Nejstarší policista si ho chvíli pátravě prohlížel a pak mu vrátil pas. „Myslím, že bychom si opravdu měli promluvit, pane Deadmarshi.“

Přemístili se do tichého zákoutí hotelové haly, kde mezi

dvěma pohovkami stál stůl se skleněnou deskou. Velitel trojice se představil jako detektiv inspektor Sanderson. Táhl mu na šedesátku a byl nevysokého vzrůstu, měl křivý nos a v obličejí několik jizev. Klasická bantamová váha, pomyslel si David. Vycítil v tom muži tvrdost a jeho chování napovídalo, že už v životě viděl a slyšel prakticky všechno. Nejvýraznějším rysem jeho obličejí byly ledově modré oči, jasné a ostré. Po věcném potřesení rukou se Sanderson usadil na pohovce. Jeho dva pomocníci – dvě sochy ze svalů, šlach a vážnosti – se odsunuli stranou.

„Co mi můžete o Christině říct?“ zeptal se Slaton a nesnažil se otupit ostrý tón.

„Jen tolik, že po ní pátráme.“

„Proč?“

„Víte, chtěl jsem vám položit stejnou otázku. Proč jste tady?“

„Včera jsem dostal od Christiny textovou zprávu. To jsem byl ještě ve Státech.“ Slaton vytáhl mobil a ukázal Sandersonovi jednoslovný vzkaz.

Inspektor si prohlížel displej se zjevným zájmem, přestože se Slaton domníval, že tuto zprávu již viděl. Jestli po Christině opravdu pátrá, záznam komunikace z jejího mobilu bylo to první, co si vyžádal.

„A na základě tohoto velmi stručného vzkazu,“ usuzoval Sanderson, „jste nasedl na první letadlo do Stockholmu?“

„Ano,“ odpověděl Slaton věcně. „Moje žena naznačila, že potřebuje pomoc. Pokusil jsem se ji kontaktovat, ale nehlásila se. A tak jsem sedl na první letadlo.“ To vše byla pravda, a jestli byl Sanderson pečlivý, jistě si už ověřil i tohle.

„Stalo se něco podobného i v minulosti?“ zeptal se inspektor.

„Že by moje žena volala o pomoc? Ne, nikdy. Právě proto mě to tak vyděsilo, inspektore. Proč je do věci zapojena policie?“

Chladné modré oči si ho zkoumavě přeměřily. „Především bych vám měl říct, že nemáme nejmenší důvod k domněnce, že vaší manželce hrozí bezprostřední nebezpečí.“

„Bezprostřední nebezpečí? Co to má k čertu znamenat?“

„Včera došlo v nedaleké kavárně k přestřelce. Dva muži byli postřeleni. Vaše manželka v té kavárně byla.“

„Zranili ji?“

„Ne,“ odpověděl Sanderson, „alespoň pokud je nám známo. Svědkové ji však viděli, jak mluví s jednou z obětí těsně předtím, než zazněly výstřely.“

„Kdo to byl?“

„Právě to nás znepokojuje. Neznáme jeho totožnost, a proto bychom s ní velmi rádi mluvili. Bohužel...“ Policista v civilu se odmlčel.

Edmund Deadmarsh na něho ztrápeně hleděl.

„Krátko po přestřelce viděla řada svědků jistou ženu – jsme přesvědčeni, že to byla vaše manželka – běžet po nábreží.“

„Běžet?“

„Pronásledoval ji nějaký muž. Domníváme se, že to byl jeden z útočníků.“

Slaton složil hlavu do dlaní. Ta reakce byla zčásti hraná, ale skutečně jen zčásti. Snažil se propojit, co se právě dozvěděl, s tím, co už věděl, ovšem výsledné možnosti působily dost děsivě. Potřeboval více informací. „Christinu někdo pronásledoval? Proč? Bylo to loupežné přepadení nebo něco podobného?“

„V dané chvíli říkám ne. Ale s jistotou to nevíme.“

Slaton v té odpovědi vycítil upřímnost, možná trochu okořeněnou frustrací. „No dobře, takže jakýsi chlap pronásledoval mou ženu – co se stalo potom?“

„Znovu na to máme řadu svědků a jejich výpovědi se v podstatě shodují. Viděli, jak vaše manželka skočila na odplouvající člun, aby pronásledovatele setřásla.“

Slaton poprvé slyšel odpověď, která se mu líbila, ale nedal to na sobě znát. Držel se role a nasadil nevěřící tón. „Skočila na člun? A kam odplula?“

Policista otočil ruce dlaněmi vzhůru, aby naznačil, že nemá tušení.

„Identifikovali jste někoho z těch lidí?“

„Zatím bohužel ne.“

„Ale říkal jste, že byli postřeleni dva muži. Copak ve Švédsku lidé nenesí řidičský průkaz nebo jiný doklad totožnosti?“

Sandersonovi sloužilo ke cti, že zachoval neochvějný klid. „Důvodně se domníváme, že ti muži nebyli Švédové. A doufal jsem, že právě v tomto směru byste nám mohl poskytnout cenné informace.“

„Co na to mám říct? Moje žena je lékařka a přijela sem na konferenci.“ Zvedl mobilní telefon jako právník, který ukazuje porotě předmět doličný. „Požádala mě o pomoc a od vás teď slyším, že ji pronásledoval jakýsi chlap s pistolí.“

„Řekl jsem snad, že ten muž měl pistolí?“ kontroval Sanderson pohotově.

„Mluvil jste o přestřelce.“

Oba na okamžik umkli a policistovy studené oči pátraly po jakémkoliv záblesku klamu či nerozhodnosti. Slaton mu nabídl zoufalství a rodící se hněv.

Sanderson si povzdechl. „Zdá se, pane Deadmarshi, že nechápete, o co se tu jedná, o nic víc než my.“

„Moc bych si to přál pochopit.“

„Ale přesto byste nám mohl při pátrání po manželce nějak pomoci.“

„Udělám cokoliv.“

O pár minut později se už v neoznačeném policejním autombilu proplétali provozem. Slaton seděl vzadu přitisknutý k většímu z obou velikánů, statnému muži s blondatým vojenským sestřihem a bez úsměvu. Domníval se, že se ho pokoušejí zastrašit, donutit ho, aby změkl. V dané chvíli se David obával, že zbytek dne promarní odpovídáním na otázky. Očekával fotografie a zvětralou kávu v místnosti, která páchne potem a strachem. Očekával jídlo přinesené z bufetu a servírované na poškrábaném dřevěném stole. Očekával policejní velitelství.

Mýlil se.

SEDM

Inspektor Arne Sanderson se snažil být diskrétní, když si prohlížel muže na zadním sedadle neoznačeného vozu. Američan ve zpětném zrcátku ho fascinoval.

V posledních čtyřiaadvaceti hodinách vedl Sanderson intenzivní vyšetřování. Při každém policejním šetření jsou kritické první hodiny po činu, doba, kdy se případ otevírá, ovšem tohle pátrání narazilo do zdi. Nic tu nesesedělo. Měl dvě postřelené oběti, ovšem bez zjevného motivu. Lékařku s neposkrvněnou minulostí pronásledovali ulicemi, až ji zahnali do kouta a vyvolali v ní tak silný pocit ohrožení, že skočila z mola do pohybuujícího se motorového člunu. A inspektora nejvíc znepokojovalo, že z pěti osob, které byly do incidentu zapojeny, dokázal identifikovat pouze zmíněnou lékařku, která byla spíše obětí než podezřelou. U dvou mužů, které z místa činu odvezla sanitka, našli řidičské průkazy i cestovní pasy. Všechny doklady byly turecké a očividně padělané. Byla to však kvalitní práce, informovali odborníci inspektora – biometrické čipy, inkoust měnící barvu, fluorescentní vlákna –, zřejmě dílo jediného umělce. Jako první je napadlo, že jde o pašeráky drog, a pořád mohli mít pravdu, ale existo-

valy opodstatněné pochyby, které ještě posílil muž, co seděl v autě za Sandersonem.

Inspektor jel rychle a přemýšlel o svém pasažérovi, a tak odbočku na most Kungsbron minul. Spěšně omyl napravil a před belgickým velvyslanectvím málem srazil chodce. Tiše zaklel a sundal nohu z plynu. Pětatřicet let už Sanderson pozoroval policisty ke konci pracovní kariéry a věděl, že existují dva rozdílné přístupy. Většina kolegů se stáhla a odbočila na výjezdovou rampu k penzi. Zatrhávali čtverečky v tiskopisech a telefony zvedali, jen když se jim to hodilo, a každé ráno přicházeli na stanici o pár minut později. Když konečně nastal vlažný večírek na rozloučenou, vyznačující se plácáním po zádech a zákusky a dárky, které uváděly obdarovaného do rozpaků, bylo to jen jako vlnka na rozčeřené hladině, která se rychle ztratila v bouři každodenních operací. Člověk si však mohl zvolit i jinou cestu. Muži a ženy odcházeli ne úplně tiše. Výsledek nebyl ani vznešený, ani zničující, ale každopádně spektakulární.

Mířím také tímto směrem? ptal se inspektor sám sebe.

Znovu zvedl oči ke zpětnému zrcátku, ale cestujícímu se nějak podařilo ztratit se ze zorného pole. Sanderson se rozhodl, že si otestuje krátkodobou paměť, a zkusil si vybavit informace, které o Edmundu Deadmarshovi získal: zedník z Virginie, což dokazovaly mozoly na dlaních. Barva očí? Šedomodré, což je zvláštní. *Moc jednoduché.* Jakou barvu mají jeho boty? Přemýšlel, leč marně. *Tak jakou mají barvu?*

Hnědé, obnošené, tmavě hnědé šňůrky. Boty vhodné na loď, neznačkové, americká velikost jedenáct nebo dvanáct.

Ano, pomyslel si inspektor, *to je ono.*

Šlápl na plyn, zneužil postavení policisty a projel na červenou, která právě naskočila na semaforu. Křižovatkou pro-

jel bez šrámu, ovšem za vzteklého troubení houkaček. Arne Sanderson se pousmál.

O pár minut později ostře zabočil na parkoviště u nemocnice svatého Görana. Budova z pálených cihel a skla vypadala moderně, ale ve skutečnosti to byla jedna z nejstarších nemocnic ve Švédsku, jejíž původ sahal do třináctého století. Tato instituce přežila války, morové rány a ne méně než osm set severských zim, což se nedalo říct o monarchiích a vládách, které dohlížely na její správu.

Sanderson u vchodu mávl na příslušníka ochranky služebním odznakem a s Deadmarshem a seržantem Blixem v závěsu nastoupil do výtahu. Když se dveře kabiny zavřely, stiskl jediné tlačítko, které je zaveze dolů.

Deadmarsh ho pozorně sledoval. „Proč jsme v nemocnici?“ vyptával se.

„Leží zde obě oběti přestřelky, ale ani jednu se nám dosud nepodařilo identifikovat. Oba muži měli u sebe falešné doklady – velmi kvalitní padělky, nutno přiznat.“ Sanderson nezaznamenal u Američana žádnou reakci a kabina se zatím zastavila. Když se její dveře otevřely, inspektor si všiml, že Deadmarsh hledí na tabulku, která ve švédštině hlásala MÁRNICE. Kdyby nevěděl, jak je na tom Američan se znalostí jeho mateřštiny, myslel by si, že ji čte.

„Chtěli bychom, abyste se na ty dva podíval. Třeba někoho z nich poznáte.“

„Co vás přivádí k názoru, že bych je mohl znát?“ podivil se Deadmarsh.

„Víme, že vaše manželka s jedním z nich seděla v kavárně, takže určitá šance tu je. Jak dlouho jste vy dva vlastně spolu?“

„Asi půl roku.“

„A předtím jste se znali?“

„Ani moc ne. Pár měsíců.“

„Takže moc společných přátel nemáte,“ naznačil Sanderson.

„Méně než většina dvojic.“

Došli k těžkým kovovým dveřím a inspektor poslal Blixu napřed. Otočil se a prohlásil: „I tak bych chtěl, abyste se na ně podíval. Musím vás však varovat. Tohle je márnice. Zvládnete to?“

„Jestli to pomůže najít mou ženu – určitě.“

Sanderson nasadil nejvážnější úsměv. „Dobře. Taková spolupráce je vždycky užitečná.“